

REVISTA COLEGIULUI NAȚIONAL „DRAGOȘ VODĂ”
SIGHETU MARMAȚIEI

Serie

nouă

2019

Nr. 9

Catedra de limba și literatura română

Mesaj pentru promoția 2018-2019

Să ne bucurăm, așadar!

*Prof.dr.Mih Vasile,
directorul Colegiului Național „Dragoș Vodă”*

Să ne bucurăm de aceste clipe magice ale începutului de zbor, zborul vostru, al absolvenților, în lumea tumultuoasă și plină de provocări a maturității. Acesta este momentul în care vă întindeți aripile spre a vă înălța spre a fi voi înșivă.

Ați intrat acum patru ani pe poarta acestei școli plini de entuziasm, plini de întrebări, mândri că sunteți cei mai buni, convingși că aici, la liceu, veți găsi răspunsuri la toate întrebările voastre.

V-am considerat întotdeauna cei mai buni elevi și ne-am străduit împreună să găsim răspunsuri la toate întrebările, amintindu-vă poate prea des că învățătura este o datorie, când de fapt, așa cum spunea Albert Einstein, este „o oportunitate de invidiat, de a cunoaște frumusețea eliberatoare a spiritului, pentru bucuria personală și pentru folosul comunității căreia îi va aparține munca voastră viitoare”.

Vă doresc din tot sufletul ca aripile voastre să fie atât de puternice încât să învingă toate furtunile vieții, vă doresc din tot sufletul ca zborul vostru să fie atât de înalt încât să fim mândri de voi, să fim mândri că v-am îndrumat pe drumul succesului.

Vă doresc mult succes la toate examenele care vă stau în cale!

Salut, bătrâne, cum mai stai?

Tot cu copil, tot cu probleme?

Ei, lasă, tu mereu erai

Preocupat cu alte scheme.

Ții minte cum ne tot spunei

Că-n viață tu ne afli țelul?

Și cât de sobru ne-adunai...

Mai ai și acum clopoțelul ?

E drept că ți-am făcut în gard

Odat-o strungă - o mândrețe

Să mai ieșim la bulevard,

Dar iartă-vânt de tinerețe....

Că altfel, știi, te respectam

Și parcă și cu-n fel de teamă

Că și atunci când chiuleam

Știam c-om da odată vamă.

Mai știi ceva despre acei

Pe care i-ai trimis în lume?

Am înțeles că muți din ei

Au revenit la tine anume.

Că nu știu, l-ai vrăjit sau cum

Făcutu-i-ai să nu te uite?

Așa că nu te plânge acum

Că are cine să te ajute.

REDACTIA

Coordonator: prof. Lozbă Raluca

Redactori: Lozba Raluca, Oanta Brindusa

Copertă: Berindea Melania

Design: Berindea Melania

ISSN: 1841 - 1991

Dragi colegi, prieteni și viitori deschizători de drumuri ai generației următoare,

Lumei Fulvia, clasa a XII-a A

Cu greu am ales cuvintele potrivite pentru acest discurs, știind că vor deveni tot mai copleșitoare pe rând ce vor fi citite. Cred că nu sunt singura persoană care, chiar și în momentul de față, încă nu poate concepe ideea terminării liceului, care parcă se grăbește tot mai mult să apară. Sunt momente pe care, parcă, nu știi dacă le aștepti cu maxim de entuziasm, sau cu care sperii cu ardoare să te întâlnești cât mai târziu. Sau de ce nu, să vină cu un buton de pauză.

Anii de liceu au fost decisivi pentru formarea noastră ca persoane *responsabile și independente* ce suntem, pentru consolidarea unor prietenii ce sper să rămână cât mai strânse și pentru crearea unor amintiri de neuitat. Până la urmă, chiar și certurile zilnice, acompaniate de mult îndrăgite urlete și țipete, au avut o contribuție, și poate chiar ele fac despărțirea, ce va sosi ulterior, să fie mai dureroasă. Nu pot decât să vă doresc tuturor, din pură sinceritate, să mergeți pe drumul pe care l-ați ales și să nu vă pierdeți de el niciodată. Să vă luptați pentru ce v-ați dorit și ce ați visat din totdeauna și să reușiți în ceea ce faceți.

Domnule diriginte, dumneavoastră ați fost un adevărat sprijin în toți acești 4 ani de liceu. Ne-ați acceptat așa cum am fost noi, mai haotici de fel, și nu pot decât să vă doresc, în numele întregului colectiv, să aveți parte de generații de elevi cât mai frumoase, însă cu toții știm că nu vor mai exista altele mai tari ca a noastră.

Iar pentru cei care ne calcă pe urme, e bine de știut că anul ce va urma va fi unul stresant, din toate punctele de vedere. Este clișeic să spun, și probabil știți și voi prea bine faptul că anul terminal trece fără să-ți dai seama. Vorbesc din experiență proprie. Așa că, trăiți din plin clipele care au mai rămas din liceu, căci ele nu știu cale de întoarcere. Și gândindu-mă retroactiv la anii pe care eu i-am trăit, îmi dau seama că, deși se mai strecura rutina și monotonia pe alocuri, eu m-am bucurat de anii de liceu. Și mă bucur că am făcut parte din 12A, mă bucur că am avut un diriginte, care în același timp ne-a fost un adevărat tovarăș, și mă bucur de colegii pe care i-am avut. Până la urmă, a fost frumos liceul.

Ani de liceu

Serdenciuc Paula, clasa a XII-a A

Mi-am început aventura de liceu acum patru ani, ani care parcă au zburat pe lângă noi, un zbor ireversibil și incredibil de rapid. De mică visasem să ajung la „Dragoș”, iar când dorința s-a materializat, ca boboc, am fost copleșită de ceea ce mi se întâmpla. Fericită, mi-am reîntâlnit vechii prieteni și i-am cunoscut pe viitorii tovarăși de drum. Eram o copilă entuziasmată care se bucura de o nouă și incitantă etapă a vieții: studiam într-un liceu de elită, visele mi se împlineau, profesorii mă încântau, iar atenția „celor mari” mă aducea în culmile fericirii. Era doar începutul poveștii de liceu.

Îmi amintesc cum număram nerăbdători zilele rămase până la fiecare vacanță... Cum, odată cu terminarea școlii simțeam că plămâni mi se umpleau de aer curat. Acum privesc ultima zi de liceu ca pe o sentință usturătoare ce se apropie vertiginos. Simt că timpul care mi-a mai rămas e prea puțin... Prea puțin ca să îmi iau rămas bun de la tot ceea ce a însemnat pentru mine această etapă. Cu toate acestea, sunt împăcată. Sunt împăcată că în perioada prin care am trecut am evoluat ca persoană și am știut să mă bucur de fiecare clipă, având mereu lângă mine persoane care să îmi alimenteze fericirea. Am învățat mai mult decât ceea ce găsim în cărți: am învățat să fim copii și să ne bucurăm de lucruri mărunte, dar în același timp să fim maturi și responsabili... Am învățat ce înseamnă prietenia, onoarea, cât de periculoase pot fi indiferența și comoditatea... Am aflat cum să trecem peste un eșec și cum să ne bucurăm de o victorie, dar mai presus de orice, am învățat să fim oameni.

Toate experiențele, bucuriile, cunoștințele și prietenii m-au condus aici. Acum fac parte din gașca „celor mari”. Poate nu știm, dar cei mici ne admiră. Poate nu vrem, dar povestea noastră de liceu se încheie aici.

Incertitudine

Tomșa Oana Bianca, clasa a XII-a A

Suntem în prag de vis – de nepătruns, de neatins
 Cu capu-n nori
 Abia ținându-ne de o sfoară de stele
 Ce se leagănă peste o prăpastie de necuprins
 Sau e acela oare un abis?
 Frânturi de memorie se ițesc
 Din pânză de păianjen și praf;
 Luminează pe suprafața apei
 Alunecă printre peștii de curcubeu
 Șerpuiesc printre stepe și deșerturi
 Și se agață disperat de o bucățică de suflet.
 Nisipul fin, strălucind a lacrimi
 Se scurge domol din clepsidră
 Într-o panglică de puncte
 Izbindu-se de o mare de incertitudine.
 Valurile spumegă, brodate cu dantelă pe la margini
 Și aduc cu ele perle
 Și scoiciși pietre colorate
 Și alge înnodate în semne de întrebare
 Și întrebări fără răspuns.
 Gândurile se prefac în fluturi
 În păsări, în mii de culori
 Și zboară, zboară

Aiurea; nebunesc; cât de departe
 Duse pe-o pală de vânt.
 Mâinile se întind după soare
 Ignoră limbile de foc și îl coboară,
 Îl fac minge de joc.
 Și picioarele ar pleca
 Numai că nu se pot înțelege unde
 Și cel drept merge în stânga
 Și cel stâng merge la mare
 Uitând că au fost cândva legate.
 Numai inima stă pe loc
 Se face grea, stană de piatră
 Fisurată de cântec și dor.
 Și ochiul clipește a revedere.
 O singură lacrimă evadează
 Prin pădurea de gene
 Trece peste prăpastia obrazului
 Îi mângâie conturul de catifea
 Și e prinsă în arcul unui surâs.
 Ce e asta, oare?
 Sfârșitul unui început,
 Începutul unui sfârșit,
 O umbră din vis, un răsărit?

Carpe diem

Lumei Fulvia, clasa a XII-a A

Percep anii de liceu ca imensul Soare, care domină cerul. Oare când s-a întâmplat să se îndrepte atât de mult înspre Vest? Acum doar câteva dintre razele sale orbitoare mai sunt vizibile, ele fiind singurul sprijin de a lumina calea pe care vom păși în scurt timp, o cale care ne va defini definitiv viitorul. Odată stinse și aceste ultime raze, vom fi vulnerabili în fața acestei poteci, independenți, și va trebui să știm încotro se îndrepta calea.

Mă aflu în pragul finalului de liceu și mă simt de-a dreptul copleșită. Cu greu îmi stăpânesc sentimentele care saltă dezordonat într-un dans din interiorul meu. De ce oare crede fericirea că ar face o pereche bună alături de nostalgie? Se împiedică neîntrerupt. Și ce scuză au entuziasmul și frica? Nu se potrivesc deloc. Cam un astfel de moment artistic are loc lăuntric în mine de ceva vreme. Atât de multe stări trăite în același timp încât nu mai știu ce simt de fapt. Cert este că anii de liceu au fost predispuși schimbărilor, și sunt conștientă de asta.

Adolescenți fiind, consider că fiecare dintre noi ne-am dorit să ne maturizăm mai repede, să avem contact cu cât mai multe persoane, să nu ne plictisim nici măcar un moment din acești patru ani. Unii poate au reușit, dar a depins mult de caracterul fiecăruia, și de principiile după care se ghida. Până la urmă, liceul nu trebuie să însemne doar școală, dar nici doar petreceri. Este acea perioadă din viața tinerilor când ne cunoaștem pe noi înșine, când învățăm să ne alegem priorități pe care le vom respecta acum și în anii următori. Pentru mine, liceul a fost ca o învățătură, patru ani în care am avut parte de o mare diversitate de momente și care m-au format ca persoană, fiecare în parte. Nu știu dacă sunt tristă că această etapă din viața mea încheie 12 ani de studii și, totodată, încheie copilăria mea sau sunt nerăbdătoare pentru ce ar urma în anii studenției: colectiv nou, stil de viață independent, trecerea de la adolescent la adult.

Dar până la urmă, așa cum Moromete spunea de timp că nu are răbdare, că trece mult prea repede, trebuie să ne bucurăm că am trecut prin el, și să ne bucurăm de momentele trăite. Carpe diem. Eu am trăit clipele liceului și îmi va fi dor de ele. Însă un alt mare capitol se află la colțul peretelui, și de asemenea, nici el nu are mai multă răbdare.

Privind înspre viitor

Apan Letiția, clasa a XII-a B

Privind înspre viitor, cu toții suntem temători, dar visători, încercând, în primul rând, să fim pregătiți pentru a nu mai fi elevi. Privind, însă, spre trecut, zâmbetul ne apare pe față și amintirile frumoase încep să ne copleșească. A XII-a B... Clasa în care fiecare dintre noi și-a găsit refugiul. Clasa în care am fost prieteni, camarazi, inamici și frați. Clasa în care noi... Am devenit adulți.

Pe cât de liniștiți eram, pe atât de veseli ne găsea fiecare dimineață și simțul umorului era principalul nostru atu. Școala ne-a fost aliat, iar asta s-a văzut în rezultatele noastre la diferite concursuri. Unii dintre noi erau pasionați de istorie, alții de română, desen sau engleză. Nici sportul nu a fost lăsat deoparte, echipele de baschet ale școlii avându-ne în componența lor. Alături de colegii noștri din A, am avut ocazia să facem parte și din proiectul *Erasmus*, în cadrul căruia timp de două săptămâni am studiat robotică și programare în Țara Galilor. Fiecare a fost diferit și fiecare a avut câte o pasiune aparte, însă asta este ceea ce ne-a unit și ne-a oferit atâta culoare. Li suntem recunoscători domnului diriginte pentru tot efortul său de a ne forma și de a ne sprijini în tot ceea ce am făcut, profesorilor pentru că ne-au pregătit pentru ceea ce înseamnă viață și părinților care au fost în spatele nostru mereu.

Acum că se termină, pe lângă zâmbete, apare pe obrazul nostru și câte o lacrimă însoțită de o mulțime de întrebări: „Oare ne vom descurca? Vom fi la fel de buni? Va rămâne la fel de frumos?”, întrebări la care ne vom răspunde, sperăm, curând, și în răspunsul cărora se va găsi mereu amintirea.

La revedere!

Apan Letiția, clasa a XII-a B

Căci noi, acum, rămânem în trecut
Cu gând curat la vremea de-altădată,
La primii pași pe pragu-acesta sfânt.

Am fost și triști și bucuroși,
Am fost cum nu vom fi vreodată.
Din patru ani, în suflet, călduroși,
Rămânem cu-o amintire neuitată.

Rămânem mai isteți, mai curioși puțin
De ce-o să fie în continuare
Și cu un zâmbet ce se vrea senin
Spunem, noi toți, *La revedere!*

*La revedere, dragi profesori,
La revedere, clasa mea!
Putem să fim noi călători,
Dar gândul tot aici va sta.*

Rezultate școlare:

Panco Cristina

- Olimpiada Lectura ca abilitate de viață, etapa județeană 2017- mențiune
- Olimpiada Lectura ca abilitate de viață, etapa județeană 2018- mențiune
- Olimpiada de Limba și literatura română, etapa județeană 2019 - premiul I, participare la etapa națională
- Olimpiada de limba engleza 2019, etapa județeană, premiul II
- Proiectul educațional regional „Dincolo de științe” 2017- premiul I
- Proiectul educațional regional „Dincolo de științe” 2018 - premiul I
- Proiectul „Povestea localității mele” 2018- premiul II

Zoltan ErIk

- Locul II la faza zonală în cadrul ONSS (Olimpiada națională a sporturilor școlare) 2014-2015, nr. echipament 2
- Locul 2 la faza zonală în cadrul ONSS 2015-2016, nr. echipament 2
- Vice-campion în cadrul ONSS 2017-2018 nr. echipament 2
- Locul V la faza națională în cadrul ONSS 2018-2019 nr. echipament 2

Apan Letiția Teodora

- Olimpiada Lectura ca abilitate de viață, etapa județeană 2018 - locul al II-lea
- Proiectul educațional regional „Dincolo de științe” 2017- premiul I
- Proiectul educațional regional „Dincolo de științe” 2018 - premiul I
- Proiectul „Povestea localității mele” cu lucrarea „Bocicoel, sătucu` nost” 2018- premiul al II-lea
- Câștigător al concursului „Comunicarea României. Tu ce ai face?”, 2017, organizat de IICCMER
- Câștigător al concursului „Ce a însemnat comunismul în istoria României?”, 2018, organizat de IICCMER
- Participare la concursul național „Memoria Holocaustului”, Botoșani, 2018

Nicorici Simina

- Proiectul educațional regional „Dincolo de științe” 2017- premiul I
- Proiectul educațional regional „Dincolo de științe” 2018 - premiul I

Berindea Melania

- Concursul de pictura „La France à travers l'imagination des enfants”, locul I
- Premiu obținut în cadrul concursului „Ascultă 5 minute de muzică clasică”, organizat de Radio România Muzical
- Diplomă de participare în cadrul concursului de pictura „Maramureșul în viziunea copiilor, 2016”

Oșan Denisa

- Proiectul „Povestea localității mele” cu lucrarea „Bocicoel, sătucu` nost” 2018 - premiul II

Dunca Denisa

- Proiectul educațional regional „Dincolo de științe” 2017- premiul I
- Proiectul educațional regional „Dincolo de științe” 2018 - premiul I
- Olimpiada de lingvistică, etapa județeană 2018, locul al III-lea

Dragi colegi, profesori, prieteni,

Miculescu Ștefania, clasa a XII-a C

Vreau în primul rând să vă mulțumesc tuturor pentru o experiență de care am să îmi aduc aminte. Vreau să vă mulțumesc tuturor care ați fost acolo unul pentru altul, care ați luat atitudine la nedreptăți și care mereu ați stat în picioare pentru ceea ce cred și ceea ce susțin.

Încet ne apropiem de ultimul clopotel, de ultimele momente petrecute în anii adolescenței, poate cu o aroma de optimism și fericire, dar cu siguranță cu un regret pe care poate încă încercăm să-l îngropăm în adâncul nostru, cu vise grandioase ce ne paveaza viitorul.

Personal, îmi e frică de ceea ce urmează. În ritmul dezvoltării lumii de azi, nimic nu este sigur sau previzibil, doar trecutul e de neschimbat. Sunt sigură că nu voi aprecia cu adevărat momentele petrecute în liceu, decât după ce viața mă va îndepărta de casă și de tot ce știu, acum, adică de voi, de profesori, de locul în care am crescut patru ani iar alții chiar opt.

O comunitate nu e mereu în termeni buni, nu e niciodată perfectă. Mica noastră clasă, nici atât, însă cred că ce avem noi aici e mediul în care ne-am conturat personalitatea. Lângă voi aveți pe cineva care v-a cunoscut în cele mai vulnerabile momente, un prieten care mereu ar fi mers până în capătul lumii pentru ceva, care v-a văzut și în cele mai bune clipe dar și în zilele posomorâte și lipsite de esență și ... a adus un zâmbet.

Încerc să spun de fapt că lucrul pe care merită să îl savurăm acum, e faptul că am avem ocazia să vedem persoanele la care ținem devenind „cineva”. O personalitate autentică, cu dorințe revelante. Îmi doresc atât de mult ca fiecare dintre voi să își clădească drumul propus, îmi doresc nespuse ca toate conversațiile redactate sub forma de glumă, dar în adevăratul lor sens chiar serioase, despre cum vom ajunge oameni mari, înțelepți, de succes, să devină realitate.

Începem un drum, începem practic o nouă viață, ieșim din cuib și suntem de neoprit. Sinceră să fiu, nu îmi aduc aminte să fi trecut deja patru ani, dar știu sigur că ceea ce am fost atunci nu sunt astăzi și că ceea ce sunt astăzi nu voi fi peste 10 ani când ne vom revedea. Am trecut prin multe momente triste împreună, multe provocări și mai ales multe corigențe. Nu încerc să ascund adevărul, dar toți știți că indiferent cum am fost noi ca și clasă momentele în care am râs, am făcut mememuri, poze random cu zoom prea mare pe fețele noastre, leul ăla din pauza mare de la Vlad și mai ales manelele pe care bineînțeles le ascultăm în mod ironic, dramele de care spuneam că nu ne pasă dar mereu ascultam cu urechile ciulite disputele foarte aprinse despre dacă stăm la ora de biologie sau plecăm. Au să rămână timbrul de sigil al anilor noștri de liceeni.

Pentru cei ce urmează să fie clasa a XII-a, aș vrea să le transmit să nu uite că adolescența urmează să se termine, că viața nu are milă asupra timpului și că cineva mereu te va considera un prieten. Profesorii, deși uneori par exigenți, au sfaturi și povești care merită ascultate și că o opinie diferită mereu aduce o altă perspectivă, care poate în momentul potrivit îți schimbă viziunea asupra viitorului.

Gânduri la final de liceu

Înveți ceva din toate în anii de liceu. De la profesori, bibliotecară, de la cei mai mari dar nu realizezi câte înveți de la colegii tăi. Mă uit în jurul meu și deși văd aceleași 28 de persoane pe care le vedeam și în urmă cu patru ani le privesc acum cu alți ochi. Fiecare dintre colegii mei vă poate spune pe lângă primele trei strofe din „După melci”, motto-ul din „Moara cu Noroc”, versurile melodiei „Hotelul” de la Paraziții și valența fierului în clorura ferică, deoarece liceul este o experiență complexă.

Am decis să mă opresc asupra a trei întâmplări care, consider eu, conțin esența clasei noastre.

Cronologic vorbind, prima este din clasa a IX a. Ne confruntăm cu o problemă serioasă: să stăm două ore degeaba doar ca să facem logică de la 2 la 3. Parcă și acum mă văd, în uniformă, cu ghiozdanele în spate, gata să plecăm când o colegă spune: „Hai să o sunăm pe doamna dirigintă să vedem dacă ne lasă să plecăm”. Dânsa bineînțeles că a spus nu. Atunci colegii mei au dat dovadă de maturitate și respect față de autoritate, cu o oarecare tristețe ne-am întors la locurile noastre și am așteptat să facem logică. Seriozitatea aceasta s-a păstrat pe tot parcursul liceului.

De compasiunea colegilor mei m-am convins în clasa a XI-a, la primul studiu de caz, când o colegă a binevoit să își împartă pastilele împotriva stresului cu una dintre fetele ce prezenta. Să spunem doar că a fost o prezentare...veselă.

Nu în ultimul rând, clasa a XII-a D formează un tot unitar. Divergențele, criticile sau certurile dintre noi pălesc în fața comportamentului colegilor mei. La fiecare final de semestru dacă cineva se afla în pericol de corigență toata clasa sărea în ajutorul lui. Fie că un elev de 6 medita unul de 4 la fizică, încercam să explicăm inflația și șomajul sau pur și simplu ofeream suport moral am știut mereu că pot conta pe colegii mei.

Aș vrea să îi mulțumesc din partea clasei și doamnei diriginte care nu ne-a dat niciodată vreo idee că nu am putea face ceea ce ne propunem dacă ne punem mintea la contribuție. Ne-a umplut clasa de voie bună cu glume, ne-a determinat să legăm prietenii prin rău famatele mutări în bancă, ne-a adus adesea cu picioarele pe pământ, ne-a ajutat să amânăm teste și chiar ne-a făcut rost de un dulap... „excelent de fain”.

Colegilor mai mici le doresc o experiență de liceu la fel de frumoasă ca a noastră, iar colegilor mei le doresc mult succes, îl merită.

Nu aş putea spune exact de ce am ales profilul de biochimie întrucât nu am fost mereu hotărâtă în privința viitoarei mele cariere, dar nu regret nici o secundă decizia luată. Poate a contribuit afinitatea atât pentru profesoara de chimie din gimnaziu cât și pentru felul în care ne preda și explica fiecare noțiune din teorie și fiecare etapă de rezolvare a problemelor care deveneau în fiecare oră tot mai dificile. De asemenea, exista și curiozitatea despre cum aş reuși să fac față nivelului de lucru din acest colegiu cât și o motivație ascunsă. Motivația că orice s-ar întâmpla nu mă voi da bătută și voi încerca întotdeauna să mă autodepășesc.

Se spune că cei mai frumoși ani din viața unui om sunt cei petrecuți în liceu. Anii de liceu nu se compară cu nimic în lume. Dar din păcate totul e efemer și toate momentele petrecute între acești pereți ai Colegiului Național „Dragoș Vodă” vor rămâne de acum doar niște amintiri plăcute. Amintiri poate chiar de neuitat alături de încă 28 de colegi minunați, unici cu care am legat prietenii mai mult sau mai puțin strânse și de care cu siguranță îmi va fi foarte dor acum că drumurile noastre se despart. Spun asta, pentru că, parcă mai ieri eram în clasa a IX-a și îmi imaginam că în acești patru ani nu voi pune accentul decât pe învățat. Dar s-au întâmplat mult mai multe... fuga de la ore, prea râvnitul covrig de la chioșc, zgomotele dese de caiete scăpate pe jos în timpul lucrărilor, orele când eram somnoroși și când profesorii chiar nu înțelegeau că avem nevoie de o pauză de 50 de minute, vestitele porecle atribuite profesorilor și colegilor, lucrările când parcă apare câte o strălucire în foaia colegului din față, conflictele cu profesorii și colegii, “furatul” temelor, lacrimile vărsate pentru media de la fizică, bătăile cu cretă, pauza prelungită mereu cu încă 5-10 minute, vestita scuză că era aglomerat la magazin, apariția fulgerătoare și inconfundabilă a profesoarei de limba română , râsetele și șușotelile din timpul orelor, toate urmate de invitația profesorilor la o plimbare pe hol și multe alte peripeții.

Odată ce primul clopoțel al ultimului an de liceu a sunat niciunul dintre noi nu își imagina cât de repede va trece timpul și că ne vom trezi, brusc, pe cale de a deveni independenți, cu o multitudine de gânduri legate facultate, cu iluzia tot mai vie de libertate și control asupra tuturor hotărârilor din viața noastră și cu dorința de afirmare.

Dar timpul a trecut... numărătoarea inversa a orelor de curs a început și deși îmi doresc să mai rămân în banca a doua de lângă geam, ultimul clopoțel nu îmi va da voie. Va lua cu el catalogul, de care mă temeam atât de tare, colegii, care o să îmi lipsească în ciuda faptului că ne mai certam, pauzele, profesorii, cărora nu credeam că le voi duce lipsa, și tot ceea ce a însemnat pentru mine LICEU. Toate se termină acum, ca și cum nici n-ar fi fost, dar cu siguranță nu voi uita că am fost o elevă a clasei a XII-a D.

Multora dintre noi li se adresează întrebarea: „Ce au însemnat pentru tine anii de liceu?”, iar răspunsurile sunt la fel de variate ca și numărul celor care sunt întrebați. Unele persoane spun că liceul este cea mai frumoasă perioadă a vieții de elev, altele că este timpul pregătirii unui om pentru viitor, pentru viața în sine cu toate provocările ei. Însă răspunsul meu la această întrebare este unul cât se poate de simplu. Pentru mine anii de liceu au însemnat foarte multe experiențe, diferite din toate punctele de vedere. Au însemnat sentimente diverse și uneori contradictorii și întâmplări care acum fac parte din întregul meu sufletesc.

Curiozitatea cu care am intrat în clasa a IX-a o țin minte și acum. Eram încă un copil, încă unul deschis spre nou și puțin speriat de ceea ce va trebui să urmeze. Mă așteptam să fie o perioadă grea, dar frumoasă din existența mea ca ființă umană. Știam în ce direcție voiam să mă îndrept, dar drumul propriu-zis nu aveam habar cum va fi. Îmi amintesc cât de speriată eram în momentul când mi-am văzut pentru prima dată lista cu profesori. Dar frica aceea a început să dispară treptat după ce i-am cunoscut atât ca dascăli, cât și ca persoane. Colegii nu îi cunoșteam. În afară de o fostă colegă de gimnaziu, nu cunoșteam pe nimeni. Toți erau pentru mine o mulțime de fețe noi care urmau ca pe parcursul acestor patru ani să îmi devină prieteni. Pe scurt, am pășit timidă dar veselă într-o lume complet nouă. Cine ar fi crezut pe atunci că lumea asta va ajunge atât de repede să mă completeze și chiar să mă reprezinte? Profesorii de care îmi era teamă la început, acum îmi sunt familiari și de unii dintre ei chiar m-am atașat. Doamna dirigintă a știut tot timpul cum să ne fie dascăl, cât și prietenă, iar chimia a devenit curând materia pe care o stăpâneam cel mai bine.

Colegii de bancă mi-au devenit prieteni dragi și de încredere și clasa în sine o mare echipă de oameni frumoși și veseli cu care am împărțit nenumărate emoții. Activitățile și excursiile ne-au apropiat ca și persoane și ne-au adus multe momente amuzante și care vor rămâne mult timp în mintea și inima mea. Am avut și certuri sau experiențe mai puțin plăcute, dar îmi place să cred că am trecut peste toate și am rămas împreună cu toții, colegi și prieteni. Niciunul dintre noi nu știe ce va fi mai departe. Vom merge la facultate și vom forma singuri propriul viitor. Nu vom mai fi o clasă pentru încă patru ani cum am fost de la început și poate unele legături se vor rupe. Însă sper ca la întâlnirea de zece ani să ne mai recunoaștem toți, veseli, fiecare cu viitorul pe care și l-a dorit și cu o familie frumoasă și fericită. Mi-aș dori să păstrăm legătura cât mai mulți și după liceu să rămânem amici de dragul timpului petrecut împreună.

De învățat, am învățat foarte multe lucruri noi, atât despre obiectele școlare, cât și despre caracterele umane. Mi-am îmbogățit cultura generală și mi-am dezvoltat inteligența. Iar asta chiar mă bucură. Însă liceul nu înseamnă doar învățat și colegi. În acești ani am avut ocazia să întâlnesc și elevi din alte clase, cu care am avut tangență prin intermediul activităților desfășurate de „Zilele școlii” sau în cadrul grupelor de excelență. Pe unii îi cunoșteam de mai multă vreme, eu fiind elevă a acestei școli încă din gimnaziu, și pot să spun că mi-a plăcut să îi reîntâlnesc și să muncim împreună. Oameni noi, cu care ne-am împrietenit după aceea, am cunoscut și în cadrul programului „Școala altfel” sau chiar în excursiile organizate cu mai multe clase. A fost foarte interesant să colaborăm și să vedem cu toții ce iese. Am învățat câteva lucruri noi unii de la alții și am râs împreună de situațiile amuzante.

Ca o concluzie a tot ce a însemnat pentru mine experiența anilor de liceu, pot afirma că a fost o perioadă frumoasă pe care mă bucur că am avut ocazia să o trăiesc în această școală alături de elevi și profesori de o pregătire atât de bună și de oameni atât de prietenoși și educați. Am întâlnit caractere plăcute care m-au înveselit și care m-au ajutat când am avut nevoie și m-am format ca persoană și intelect. Nu mă consider suficient de trecută prin viață pentru a putea spune dacă liceul este într-adevăr cea mai frumoasă perioadă din existența ființei umane, dar pentru mine a fost cu adevărat o experiență plăcută, alcătuită dintr-un tumult de emoții.

Despre liceu și 12D...

Ona Mara, clasa a XII-a D

Două formule, trei tipuri de probleme și un amestec de denumiri- cam de atât a fost nevoie în clasa a VII-a pentru a mă convinge că îmi place chimia. O pasiune pentru chimie, o capacitate de a integra mai mult sau mai puțin corect regula de trei simplă într-o problemă, repulsia față de matematică și nu în ultimul rând dorința de a da la medicină m-au îndrumat către biochimie.

Rând pe rând au plecat din școală colegii mai mari, iar acum e rândul meu. Pe parcursul celor opt ani pe care i-am petrecut în „Dragoș Vodă” m-am schimbat și eu, și el. Holurile mari și impunătoare îmi sunt astăzi familiare, băncile prea mari sunt acum prea mici, biblioteca ce avea odinioară mister în jurul ei este azi locul preferat pentru o oră liberă. Abia în liceu am reușit să umanizez profesorii, să îi transform din ceea ce credeam eu că sunt atotcunoscători în oameni cu zile bune, proaste, lipsuri, momente de strălucire și capacitatea de a evolua.

Am trăit alături de colegii mei în două lumi, una este lumea cărților, a științei. În ea am descoperit mult prea multe despre integrale, catalizatori și măduva spinării. Am fost alături de Ion și Ghiță în patimile lor pentru bani, am luptat cu spâni împreună cu Harap Alb și cu siguranță ne-am găsit în postura omului de geniu de prea multe ori. Deși un univers ce ne-a adus multe împliniri, cel de-al doilea îi este cu mult superior. Populat de personaje cel puțin la fel de pitorești, dar fără îndoială reale, pline de iubire. Colegii mei sunt după cum mi-a plăcut mereu să le-o spun tipologii foarte distincte de oameni. În ciuda diferențelor noastre pot spune că formăm un tot unitar, că suntem mereu acolo unii pentru alții, fie că vorbim de un „Latte Chocolate Cookie” sau de o sesiune de învățat la economie. Vigilenți din fire, colegii mei observă fluxul emoțiilor fiecăruia. Astfel încât am devenit un sistem de suport, un sprijin, un sens al stabilității.

Cu așa un colectiv mi-e mai mare dragul să răspund la întrebarea „Din ce clasă ești?” simplu cu „12 D”.

Amintiri

Manuela Hotea, clasa a XII-a E

Brațul subțiratic încercase să împingă, într-un acces de entuziasm, ușa impunătoare de lemn. Paloarea pielii mă speriasse, de parcă fusese prima dată când îmi zărisem brațul. Rușinată de privirile tăioase ale celor două bufnițe care străjuiau intrarea, mi-am abandonat ochii la pământ și m-am retras în spatele tatălui meu. A zâmbit și m-a îmbărbătat atingându-mi umărul cu podul palmei.

Holul înalt, arhitectura impozantă, postura sobră a dascălilor mă deconectaseră, pentru câteva secunde, de la ceea ce aveam de făcut; când în sfârșit, asimilasem ceea ce mă înconjura, tatăl meu dispăruse de lângă mine. O analiză fugitivă mă făcuse să îi observ sacoul măsliniu. Pe buze, mi se schițase un zâmbet, căci realizasem cât de mult se pregătise pentru a intra alături de mine în noul ciclu liceal. Aceleași emoții...ascunse intenționat sub atitudinea matură a unui tată care-și vede fetița crescând. Discuta cu cineva anume. Un chip necunoscut, dar vesel. M-am apropiat puțin câte puțin, iar tata s-a întors energic, simțind că mă apropii. Clarificase repede situația pentru a-mi oferi șansa să salut politicos. Am formulat molatec un oarecare „Bună ziua, doamna dirigintă...”, întrucât mi se părea nefamiliar să numesc astfel o altă femeie decât cea care îmi fusese alături în gimnaziu. A zâmbit, conștientă de faptul că avem nevoie de timp să ne acomodăm cu aceste noi statuti și m-am simțit, brusc, mai încrezătoare. Ne-am îndreptat spre clasa unde aveam să îi cunosc pe noii mei colegi...cei patru ani s-au scurs la fel de repede ca și drumul parcurs spre inițierea acestei prime întâlniri.

Anii au lăsat o puternică amprentă asupra noastră; ceea ce a început cu emoție și încredere șovăielnică s-a preschimbat într-o relație aparte, bazată pe sinceritate. Efervescenți, neliniștiți, nonconformiști, eram mereu într-o cursă împotriva normelor. Sancțiunile veneau, dar dincolo de ușa clasei, era doamna dirigintă cu veșnica ei dojană. Ai fi zis că nu ne va ierta niciodată, dar la sfârșitul orei, eram din nou, copilașii ei.

În momente de rătăcire, când aroma cafelei ce scâldea străzile boeme dimprejurul colegiului, ne făcea să uităm drumul spre ora de chimie, telefonul doamnei diriginte ne reactualiza coordonatele. Nu ne-a permis niciodată să ne pierdem, să uităm de îndatoririle noastre, fapt pe care l-am înțeles abia mai târziu, când începeam să ne maturizăm. Ne-a înțeles atunci când problemele ne acaparau și eram în căutarea unui sfat. Știam cât de tare iubea sinceritatea noastră și poate, chiar datorită acestui fapt, preferam să spunem lucrurilor pe nume. Era veșnic interesată de parcursul nostru la celelalte discipline și se implica mereu în ceea ce privea binele nostru.

După patru ani, cu urcușuri și coborâșuri, consider că nu am apucat să îi mulțumim destul pentru tot ceea ce a făcut pentru noi, chiar dacă adesea, o acuzam de severitate, scăpăm din vedere faptul că personalitățile puternice din XII E aveau nevoie de un astfel de cărmaci pentru a nu se lăsa pradă mărilor tulburi ce pândeau la fiecare pas. Tot ceea ce visăm e ca peste ani, să reușim să-i mulțumim doamnei diriginte pentru efortul depus prin ceea ce vom deveni, întrucât mereu, în spatele oamenilor puternici, se afla oameni și mai puternici.

Final

Simina Nicorici, clasa a XII-a E

Și acum...
 nu o să șoptesc
 că-mi va fi dor
 De teamă să nu m-audă timpul
 Și să se grăbescă...
 Un timp mistic, cuceritor.
 Un timp al meu, un timp al nostru.

Căci s-a grăbit de la-nceput,
 Lăsând-mi pe caiete amintiri,
 Semne doar de-ai noștri-nțelese,
 Despre care altora le-om spune atât:
 au fost iubiri.

În cartea de pe colțul băncii azi,
 S-a cuibărit un zâmbet de copil,
 Stă între două file ascuns...
 Teama-i este să nu fie ascultat,
 De un profesor aspru: timp.

*

Gânduri

Nicorici Simina, clasa a XII-a E

O tânără speranță,
 Am pășit incert pe coridoare,
 Mi-am căutat locul,
 Și m-am așezat în banca întâi.

Pe atunci nu știam
 că banca este
 suport de visuri înșirate pe hârtii
 și că-mi port în spate
 propria pereche de aripi.

Nu știam nici că profesorii
 Te-nvață în fapt zborul,
 Zbor al peliculelor de lumină
 Ce le porți pe frunte.

Anii au fost iluzii.
 Iluzii ale unui timp cosmic măsurat
 în emoții și ani -lumină, ore...
 petrecute învățând.

Printre planete-cărți, quasari-caiete
 și profesori-sateți
 Noi, niște particule apolinice,
 Am trăit dionisiace explozii... prietenii.

Iar după multe ploi mărunte,
 Am făcut al nostru curcubeu,
 Scăldat în lumini de zâmbet...
 Tu ești galben, tu ești roșu,
 Ce sunt eu?

Inocență

„Șoapte, emoții și neliniște. Teamă, pasiune și dorință.. sentimente care epuizau de toate resursele copila inocentă care a pășit pentru prima dată pragul Colegiului Național „Dragoș-Vodă”. Atunci când, pentru prima dată inocența și sensibilitatea unei „puștoaice” avea să fie spulberată între patru pereți. Înarmată cu voință, dedicare și curiozitate am reușit să îmi găsesc clasa care avea să fie spațiul vital al formării mele personale și profesionale pentru următorii patru ani. Poate că îmi era frică să nu greșesc, să nu mă pierd, să nu fiu judecată pentru orice acțiune minoră sau gând spus cu voce tare. Ce poate fi mai tragic în sufletul unui copil de 15 ani decât să fie judecat după felul cum se îmbracă sau după felul cum se comportă de către un colectiv compus din diferite personalități?! Dacă aș putea să dau timpul înapoi și să fie iarăși “ziua de ieri”, aș face în așa fel încât să trăiesc același moment din nou și din nou.” Mă uit pierdută în cameră, aruncând Jurnalul într-un colț părăsit al camerei.

S-ar putea să nu mai existe un „mâine” iar nisipul ce curge în clepsidra vieții să se epuizeze brusc. Timpul nu reprezintă și nici nu va reprezenta unul dintre prietenii mei. Dacă aș fi înzestrată cu puterea de a călători în timp, i-aș spune copilei inocente și pline de visuri care a pășit pentru prima dată în Colegiul Național „Dragoș-Vodă” că nu era numai ea o individualitate încărcată de teamă, că până și colegul ăla care i-a dat doamnei diriginte flori era și el speriat, că până și fata care s-a pus lângă ea în prima zi de școală avea o poveste chiar dacă părea atât de diferită, că persoana aia care l-a salutat respectuos pe domnul profesor de fizică avea să se transforme în persoana care nici nu se mai deranjează de situația ei școlară.

Parcă a fost acum câteva zile, acum câteva secunde sau nopți nedormite, măcinate de viitorul test la logică care avea să urmeze, parcă orele domnului profesor de istorie nu aveau să se termine niciodată iar ora de engleză îți doreai să dureze mai mult pentru că timpul se scurgea fără limite. Și noi, încet, colectivul clasei a XII-a E am crescut sub îndrumarea drastică a doamnei diriginte, Ioana Bârsan. Prezența dumneaei a fost cu sușuri și coborâșuri, la fel ca viața noastră de liceean. A știut să ne fie mamă, speranță și călăuză. A încercat să ne îndrume spre bine și spre cunoștințe nebănuite.

Ne-a fost mediator într-o lume călăuzită de tehnologie, ne-a ajutat să ne afirmăm și să luptăm pe câmpul profesional al idealurilor noastre. A primit sub aripa ei protectoare și grijulie, copiii care erau speriați sau neștiutori și ne-a pavat drumul spre maturizare iar noi, “copiii mari” din clasa a XII-a E, o să-i rămânem recunoscători pe vecie.

Acum, la sfârșitul acestor patru ani de formare, pot să afirm cu tărie, că am făcut parte din cea mai frumoasă familie. Acum, când anii au trecut nestingheriți și nu s-au lăsat pradă vremurilor grele care s-au abătut asupra noastră, familia din XII E a crescut. O viitoare generație de doctori, polițiști, avocați sau profesori o să iasă pe ușa acestui centru de formare și o să fie capabili să înfrunte cu pieptul ridicat greutățile adevărate ale vieții. Profesorii și părinții o să fie mândri de noi toți. *“Oare ce a mai rămas din copiii inocenți din clasa a IX-a?”* Acum sunt „copiii mari” care, deși nu și-au pierdut inocența, sunt înzestrați cu spirit practic, capabili să se afirme. Copii care, deși au plecat din puncte diferite, au ajuns să formeze cea mai frumoasă familie, care au consolidat relații speciale, și care s-au luptat din răsuputeri să facă mândri profesorii Colegiului Național „Dragoș-Vodă”.

**M
a
t
u
r
i
t
a
t
e**

Trecut-au anii ...

*Darius Colopelnic, clasa a XII-a E**„Trecut-au anii ca nori lungi pe șesuri,/Și niciodată n-or să vie iară” (Mihai Eminescu)*

Privesc în urmă la cei opt ani pe care i-am petrecut în această școală. Au trecut extemporalele, tezele, proiectele la termen, dar a trecut și cea mai frumoasă perioadă din viața noastră. Aici, pe băncile școlii, ne-am descoperit, cu emoțiile și temerile noastre, cu gândurile bune sau rele adresate celor din jur, cu ore banale sau de neuitat.

Școala este locul primelor amintiri: unii dintre noi aici au fost lăudați pentru prima dată, alții ne-am îndrăgostit, alții am descoperit munca în echipă sau fuga în doi. Aici ne-am găsit modele, oameni care ne-au îndrumat și susținut și datorită cărora am avut de câștigat. Alții ne-au criticat sau ne-au dezamăgit și datorită lor am evoluat.

Unii dintre noi am fost mai ascultători și mai aplecați asupra cărților. Alții am fost mai rebeli, ignorând ce consideram noi că nu ne definește, dar luptând pentru ceea ce ne doream cu adevărat. Și unii și alții am cules roadele alegerilor noastre. Important e că ne-am cizelat, luând de la profesori și colegi calități și competențe care ne vor ajuta în viitor.

În ceea ce mă privește, într-o parte mică a minții mele stau cuibărite câteva teoreme și definiții, dar într-o parte incomensurabilă a ființei mele am ales să păstrez vorba de duh a unui profesor, zâmbetul binevoitor al altuia, blândețea ochilor, bunătatea inimii, precizia limbajului, dăruirea de sine... Și, desigur, duc cu mine pauzele în compania altor CNDV-iști, proiectele realizate împreună, articolele din revista școlii, balurile, munca de voluntariat.

Plecășadar îmbogățit spiritual, dar mai ales sufletește. Și, indiferent de bagajul cu care am venit la CNDV, toți plecăm mai bogăți. Se cuvine așadar, la ceas de despărțire, un MULȚUMESC școlii care ne-a format și care ne-a pregătit pentru o viață la fel de bogată în rele și bune, plusuri și minusuri. Trebuie doar să le vedem și să le alegem pe cele care se vor potrivi mai bine structurii noastre așa încât la întâlnirea de zece ani să putem spune „Trecut-au anii, dar trecut-au cu folos”.

Anii de liceu

Sima Irina, clasa a XII-a E

Mi s-a cerut să vorbesc despre cei patru ani de liceu...ce-i drept, am ezitat la început gândindu-mă că n-aș avea prea multe de spus despre anii petrecuți în liceu, dar apoi mi-am dat seama că aș vrea să împărtășesc părerea mea cu voi.

Aud foarte des întrebarea: „Și, cum e la liceu?” Dar, după patru ani de liceu n-aș putea să răspund concret la această întrebare pentru că liceul e perioada în care te dezvolți, cunoști o mulțime de oameni, perioada în care vei fi fericit, trist, dezamăgit, dar, cel mai important este faptul că e perioada în care îți faci cele mai multe amintiri și legi prietenii pe viață. Așadar, liceul e un amestec foarte complex de trăiri, sentimente și emoții.

Dar, mai bine o luăm cu începutul, și anume, clasa a IX -a, perioada de glorie a bobocilor. Perioadă în care totul este foarte interesant, totul este nou, colegi, profesori, dar mai ales perioada în care BACALAUREATUL pare atât de departe. Vei descoperi mai târziu că anii de liceu trec foarte repede, iar de la o perioadă calmă și relaxantă (bine, aici vorbesc de cei de la filologie... căci cei de la profil real nu prea cred că știu ce-i aia relaxare), vei trece la o perioadă încărcată și stresantă căci, ce să vezi... vine Bac-ul, admiterea și ceva competențe, mai exact, o nimica toată. Să nu uităm de profesorii care au un loc foarte important în ceea ce privește cei patru ani de liceu. Vei cunoaște o mulțime de profesori, fiecare cu idei și moduri de predare diferite, mai severi sau mai puțin severi, mai prietenoși sau mai puțin prietenoși. Fiecare profesor, într-un fel sau altul, participă la procesul tău de dezvoltare, ba mai mult, fiecare profesor îți va rămâne întipărit în minte prin discuțiile, sfaturile și lecțiile de viață primite în cei patru ani. Și poate, de cele mai multe ori, nu vedem rostul atâtor teme, referate sau teste dar, crede-mă, o să ajungi la finalul celor patru ani, și tot ceea ce vrei e să le mulțumești profesorilor pentru tot ceea ce au făcut pentru tine.

AȘADAR, vreau să mulțumesc fiecărui profesor pentru tot ceea ce m-a învățat, pentru sfaturi, pentru ajutor și, mai ales, pentru faptul că au crezut în mine, iar la acest capitol doamna dirigintă se descurcă foarte bine, fiind persoana care m-a învățat că „Nu locul pe care îl ocupi într-o ierarhie este ceea ce contează, ci sacrificiile pe care le faci pentru a accede la această ierarhie”. Și, nu în ultimul rând vreau să le mulțumesc colegilor pentru toate amintirile din toți acești ani. Pentru că în cei patru ani de liceu am avut ocazia să îmi petrec timpul alături de oameni inteligenți, cu vise mărețe și cu dorința de a obține ceea ce și-au propus, oameni alături de care m-am distrat, ne-am mai și certat, dar în final tot XII E am rămas.

În final, vreau să îți spun să profiți din plin de acești patru ani de liceu pentru că vor trece foarte repede și îți va fi dor de această perioadă!

**Pasăre cântătoare de Kathryn Erskine
(prezentare de carte)**

Colopelnic Darius, clasa a XII-a E

Pentru mine, o carte bună e cea care mă sensibilizează și mă face să regândesc totul dintr-o altă perspectivă, să las în urmă prejudecăți, tipare și să mă simt liber să recunosc acea sensibilizare.

Până la cartea lui Kathryn Erskine, „Pasăre cântătoare”, aveam o soră mai mică, uneori enervantă, alteori amuzantă. Îmi era greu să concurez cu o soră care face totul așa cum trebuie. Eu eram cel diferit, neînțeles. Apoi am descoperit relația dintre Caitlin și Devon, soră și frate, atât de diferiți și totuși atât de apropiați. Devon e un copil normal, cu visuri și aspirații. Caitlin are sindromul Asperger: pentru ea, lucrurile sunt albe sau negre, iar culorile aduc confuzie. Devon este o busolă în viața ei, e cel care o înțelege și interpretează lumea, gesturile, mimica, expresiile celor din jur așa încât ele să aibă un înțeles pentru Caitlin. Când Devon e împușcat și dispare pentru totdeauna, Caitlin învață să se orienteze în lumea asta singură. La început împlușează totul. În viziunea ei, împlușarea încetează formele și culorile așa încât să devină neclare și calde în loc de ascuțite și reci. Împlușarea e bună pentru lucrurile pe care nu vrea să le vadă, dar nu merge prea bine cu lucrurile cu care trebuie să se descurce. Caitlin vrea să se descurce, să meargă mai departe, atât pentru ea cât și pentru tatăl ei, rămas încremenit după cele două pierderi, a soției și apoi a fiului. Pentru a-și putea continua drumul, Caitlin trebuie să ajungă la împăcare cu ea, cu lumea, cu destinul frânt al fratelui ei, cu Dumnezeu care i l-a luat pe Devon acolo sus ca să o facă pe ea mai puternică, în stare să realizeze ceva bun și trainic și frumos.

Așadar, cum poate rămâne vie prezența lui Devon în viața lor? Împlinindu-i țelul, ducând la bun sfârșit proiectul lui, acela de a realiza un cufăr pentru Vulturii Cercetași. Pentru Devon, cufărul era un vultur care îl va înălța pe creatorul ei și va fi model pentru alți cercetași. Pentru Caitlin cufărul e un simbol al frumosului, rodul talentului și al bucuriei de a trăi și de a crea. De aceea nu e un vultur, e o pasăre cântătoare deoarece frumusețea unei păsări constă în trilul ei, în povestea pe care o cântă, iar povestea lui Devon e una plină de speranță ca și motto-ul cărții: „Cu speranța că ne vom înțelege mai bine unii pe alții.”

Aici e momentul să mă opriți și să mă întrebați dacă am citit cu atenție cartea și cum poate transmite speranță povestea lui Devon care moare la o vârstă atât de fragedă. Și totuși cred că autorul ne transmite un mesaj plin de speranță și anume dacă Devon reușește să o înțeleagă pe sora lui, o fată considerată ciudată de toți cei din jur, atunci și noi putem să ne înțelegem diferențele. Mai mult, Devon are o relație strânsă cu sora lui, o relație bazată pe comunicare, înțelegere și ajutor. Când construiești asemenea relații proiectele nu mor ci ele sunt continuate de cei dragi.

Cartea mi-a trezit empatia, dorința de a mă pune în locul lui Caitlin și a vedea lumea în alb și negru, o lume în care să nu existe sensuri figurate, expresii complicate, amestecuri confuze. Momentul întoarcerii la lumea reală a fost însă unul de o bucurie rară, de o recunoștință infinită. Iubesc lumea noastră în zeci de nuanțe și cred că merită efortul să ne înțelegem și să ne acceptăm diferențele. De asemenea, aș vrea să cred că, în urma lecturii, am devenit un frate mai bun, mai atent, care își apreciază sora, acest dar de la Dumnezeu, azi, nu mâine când poate fi prea târziu.

Dacă sunteți prea ocupați pentru persoanele importante din viața voastră, citiți „Pasăre cântătoare” de Kathryn Erskine. Dacă ai un frate, dacă ai o soră, nu e timp de pierdut. Tocmai au trecut 5 minute din viața noastră. Dar încă e azi și pasărea cântătoare e lângă noi. Să facem ca ziua de azi să conteze pentru cei dragi.

(*Bătălia cărților* - Cititorul anului la faza locală și premiul pentru cel mai inspirat discurs la faza națională)

Un condei versus temeri

Colopelnic Darius, clasa a XII-a E

Știu, te înțeleg. Ai momente în care nimic nu funcționează așa cum ai vrea: fata de care îți place îți zâmbește altuia; profesorul preferat nu apreciază cum te-ai așteptat eseul pentru care ai stat până târziu în noapte; colegii te iau peste picior din orice; când ajungi acasă, părinții, care nici ei nu au avut o zi prea bună, te întrebă pentru a nu știu câta oară, ce ai de gând să faci cu viața ta. Și tentația e mare. Ai vrea să împlușezi totul, să acoperi, să uiți, să nu mai doară...

Am străbătut și eu destul de des aceste cărări ale neîncrederii, ale neputinței. Aș vrea să spun că sfaturile părinților și ale profesorilor, cărțile pe care le-am citit, filmele pe care le-am urmărit sau toate la un loc m-au ajutat să renasc precum pasărea Phoenix, dar nu ar fi tocmai adevărat, deși ajutorul acesta a fost de neprețuit. Adevărul e că puterea și încrederea vin din tine însuși. Tu trebuie să înveți să te uiți în oglindă și să vezi un om frumos, capabil de lucruri mărețe.

Acolo unde la început vedeam doar coșuri, un nas mare, șuvițe rebele, am început să văd ochi expresivi, urechi gata să asculte, un adolescent confuz, dar dornic de schimbare. Mi-am evaluat potențialul creator și am descoperit că nu doar îmi place să citesc, pot chiar să aștern pe hârtie gânduri, poezii, discursuri. A fost primul meu mod de a mă descătușa, de a mă simți liber. În grădina gândurilor mele, pentru prima dată, părerea celorlalți conta mai puțin. Cu timpul, au sosit premiile pentru creațiile literare, ca o confirmare a talentului și a reușitei mele.

Una dintre primele mele poezii suna așa:

*Azi mă enervează prezența ei
O scot afară din cameră
Vreau să stau cu prietenii mei.
Azi strig la ea
Dar mâine îi voi vorbi frumos
Azi sunt doar furios.
Azi am atâtea lucruri de făcut
De scris, de imaginat
Dar mâine am să mă port cu ea
Ca un frate adevărat.
Azi nu-i fac niciun cadou prețios
Și chiar mă ascund de ea
Dar mâine voi fi inimos.
Am să vreau să cunosc
Fata cu păr castaniu și zâmbet curat mâine
Azi sunt doar ocupat.
Azi am teme, proiecte, filme de urmărit
Dar mâine ... mâine a venit.
Ea a murit.*

Tristețe, regrete, promisiuni deșarte. În schimb, poeziile mele de azi sunt pline de recunoștință, culoare, optimism, poftă de viață. Ele sunt dovada că m-am schimbat și că pot altfel, mai bine, mai frumos:

*Te laud cu ochii, te caut cu gura
te-adulmec din suflet, cu toată făptura
mi-ești leagăn de vise, mi-ești cântecul sfânt
natură-nțeleaptă, blestem și descânt
pădurea nebună și prag părintesc
ești viața din carte și grai îngeresc
te-adulmec cu ochii, te laud cu gura
te caut din suflet, cu toată făptura
mi-ești lan auriu și colină mănoasă
izvor de poveste, jivinelor casă
haiducilor scut, copiilor rai
eu aici m-am născut pe-un colț mândru de plai
te caut cu ochii, te-adulmec cu gura
te laud din suflet, cu toată făptura!*

Apoi s-a adăugat teatrul, care mi-a arătat că îmi pot învinge emoțiile și pot să mă exprim nu doar în liniștea camerei mele, ci în fața a sute de spectatori. Aplauzele lor au făcut din mine adolescentul care sunt azi: încrezător, optimist, plin de energie pozitivă. Gânduri negre, temeri, frustrări continuă să vină, dar găsesc mereu o coală albă de hârtie care așteaptă dansul cernelii. Pentru tine poate fi muzica, desenul, gătitul sau meșteritul pe lângă casă. Dăruiește-ți ocazii de a descoperi la ce te pricepi, ce îți aduce satisfacție personală.

Starea de bine cu tine însuși poate izvorî și din lucruri mici: învață să te bucuri de fiecare răsărit de soare, de o plimbare prin pădure, de susurul izvoarelor, de un apus la malul mării, de picioarele goale în nisipul cald, de un film bun sau o glumă spumoasă, de o haină nouă... Viața e așa de frumoasă!

E important să continui să te descoperi, zi după zi. Vei fi uimit când vei afla ce abilități stau ascunse. Ești o vioară în care sunt închise toate cântările, dar ele trebuie trezite de o mână măiastră și de o minte lucidă. Mâna ta, mintea ta. Totul stă în puterea ta.

(Premiul I la faza județeană a concursului *Mesajul meu antidrog*)

În vizită de lucru la parlamentul European

Cinci tineri români care au mobilizat generația lor pentru a ieși la vot pe 26 mai pentru alegerile europarlamentare au fost selectați pentru a continua această campanie în perioada 6-8 mai la Bruxelles. Suntem mândri că alături de Robert Cristea din Alba Iulia, Antonia Pup din Timișoara, Florin Râșteiu din Alba Iulia, Marian Ignat din Focșani, se află și sigheteanul Darius Colopelnic. Discursul său și interesul în domeniul relațiilor internaționale i-a convins pe cei de la Forum Apulum să-i ofere oportunitatea de a participa la un atelier internațional la Parlamentul European din Bruxelles, alături de tineri din Germania, Danemarca, Cehia și Polonia, pe teme legate de viitorul democrației în Europa, inteligența artificială și lupta împotriva știrilor false.

Darius Colopelnic a participat de două ori la proiectul „Euroscola” de la Parlamentul European din Strasbourg, unde tineri din mai multe țări europene simulau activitatea europarlamentarilor și dezbăteau teme de mare interes pentru Europa. În prezent, este ambasador junior în proiectul *Colegiul Național „Dragoș Vodă” - Candidat la titlul de Școală Ambasador al Parlamentului European*.

Vaporul

Colopelnic Darius, clasa a XII-a E

Un vapor este în siguranță în port, dar nu pentru asta sunt vapoarele.

După un îndelungat răstimp de viață comunitară, de meditație și rugăciune, trei discipoli își părăsiră maestrul și își începură misiunea în lume.

După zece ani, cei trei se întoarseră să-l vadă pe învățătorul lor. Bătrânul călugăr îi pofti să șadă în jurul său întrucât durerile bătrâneții nu-l mai lăsau să se ridice. Fiecare dintre ei începu să povestească tot ceea ce făcuse.

-Eu, începu primul cu orgoliu în glas, am scris o mulțime de cărți și le-am vândut în milioane de exemplare.

-Ai umplut așadar lumea de hârtie, zise învățătorul.

-Eu, zise al doilea cu mândrie, am predicat într-o mulțime de locuri.

-Ai umplut așadar lumea cu vorbe, zise învățătorul.

Spuse și cel de-al treilea:

-Eu ți-am adus această perniță ca să ai pe ce să îți sprijini picioarele să nu te doară.

-Tu, zise învățătorul zâmbind, tu l-ai găsit pe Dumnezeu!

Tema discursului meu de azi este împlinirea menirii, a scopului nostru în viață.

Un vapor este în siguranță în port. Acolo este casa lui, locul său familiar, unde e păzit, ba mai mult, admirat de cei din jur. Toate acestea îi dau un sentiment de liniște doar aparentă întrucât el visează mereu la desprinderea din port, la ridicarea ancorei, la adevărata înfruntare cu furtuna. Tot astfel e și omul care își duce traiul liniștit, mulțumindu-se cu puțin, bucurându-se să-și asigure nevoile zilnice. Uneori îi admiră sau îi invidiază pe alții care au reușit, dar se consolează cu ideea că el nu e făcut să înfrunte pericole, dificultăți, consecințe.

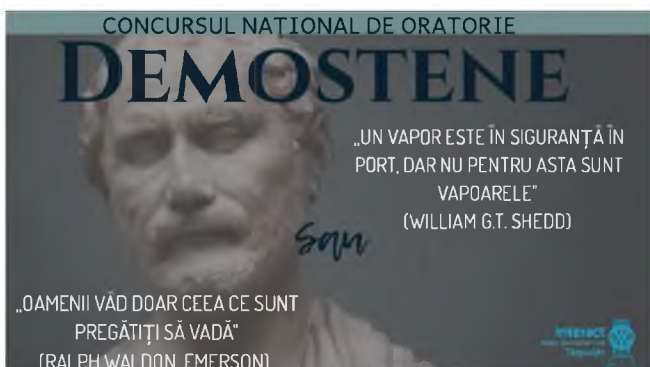
Un vapor este în siguranță în port, dar nu pentru asta sunt vapoarele. Vapoarele sunt pentru a-i duce pe oameni la destinație, vapoarele sunt făcute pentru a călători pe mare și a se bucura de peisajul întâlnit în cale. Vapoarele sunt pentru a porni în căutarea naufragaților și a-i aduce la mal. Vapoarele au fost deci construite cu un triplu scop: necesitate, cunoaștere, ajutor.

Și pentru oameni viața e o călătorie în care, asemeni povestioarei de început, unii aleg să scrie cărți, alții să țină discursuri, alții își dedică viața ajutorării celorlalți. Simbolul vaporului din meditația „Romanța celor trei corăbii” de I. Minulescu sugerează trei tipuri fundamentale de existență. Primul e destinul trăit în sfera valorilor materiale. Al doilea este cel al căutării, al evadării, atunci când viața are ca sens conceptul cunoașterii. Cel de-al treilea model este cel al cunoașterii de sine, al sacrificiului. Prin satisfacerea nevoilor fundamentale, ne asemănăm mai mult cu animalele. Aunci când gândim ne asemănăm mai mult cu oamenii, dar prin sacrificiul de sine ne asemănăm mai mult cu Dumnezeu.

Depinde de cârmaci încotro își îndreaptă vaporul. Depinde de tine. Poți fi un Aeneas care cucerește marea spirituală, poți fi Eminescu fascinat de mare fără să o fi văzut vreodată aievea: „Dintre sute de catarge/ Care lasă malurile/ Câte oare le vor sparge/ Vânturile, valurile?” Poți ridica cetăți eterne, poți umple lumea de vorbe sau de hârtie sau poți întinde o mână aproapelui care se scufundă în valurile vieții, cu riscul de a o pierde pe a ta.

Așadar, ceea ce face această călătorie spectaculoasă și utilă în același timp e implicarea fiecăruia pentru îndeplinirea menirii sale. Ieșind din zona de confort, s-ar putea să fie periculos, va trebui să îți asumi niște consecințe, dar dacă n-ai ridicat ancora nu vei ști niciodată ce locuri minunate ai fi descoperit, ce oameni deosebiți ai fi cunoscut, ce lecții de viață ai fi acumulat.

Așa cum vaporul se ghidează după far, omul se ghidează după vocea sa interioară. Dacă n-aș fi ascultat-o atunci când îmi spunea să las emoțiile, ezitățile, să ies din zona de confort și să încep să vorbesc, acum aș fi mai sărac spiritual și sufletește. Poate menirea mea în viață nu e să țin discursuri, dar simt că astfel mă descopăr tot mai mult și mă apropii de scopul pentru care am fost plăsmuit.

(Discurs susținut la etapa națională a concursului Demostene, Pitești, 2019)

Lumea lui „Trebuie”

Danci Mădălina Anița, clasa a XII-a F

Habar n-am cum să încep și habar n-am dacă cineva o să se regăsească în ceea ce scriu. Cert e că greșelile făcute și sentimentele acumulate îmi acaparează mintea și îmi produc gânduri. Gânduri, fie ele negative sau pozitive, sunt ale mele și fără procesul ăsta de conștiință n-aș fi eu. Și Doamne, îți mulțumesc că sunt aici și pot să scriu!

Au trecut anii și simt că am fost blocată într-o sală de așteptare. Ești adolescent și poate aștepti să-ți înceapă viața. Viața e procesul continuu de la naștere până la moarte, poate și după moarte mai apare ceva. Fie îmbrățișezi conceptul vieții și-l trăiești la o intensitate care duce către extaz, fie înțelegi că o acceptare mediocră a clipei nu duce nicăieri și te sinucizi în fiecare zi, ceva în interiorul tău țipă și tu nu poți exprima câteodată nimic în afară.

La liceu am observat și am admirat mulți oameni, am crescut cu ei și nu îmi propun să uit ceea ce am trăit. Pe moment, ți se pare că ești înconjurat de multe clipe neplăcute și plictisitoare, vezi un soi de nedreptate în sistem și ai vrea să schimbi ceva; de fiecare dată când clipele astea trec ești prins în nostalgie și le consideri frumoase. Din păcate, deși tu treci prin sistem și te schimbi, sistemul rămâne același. În mediul acesta există mult bullying, autotortură și lacrimi. Asta e realitatea și e văzută de mulți dintre noi. Din păcate, unii preferă să ignore ceea ce văd și amână progresul unor copii. Așa de ușor se amână momente din viață, așa de ușor trec anii... se ajunge la bătrânețe. La bătrânețe rămâi cu o valiză plină de amintiri, cu liste pline de dorințe, cu diplome și cu tine.

În liceu am amânat multe momente în care am putut trăi ca un colectiv, am avut momente în care am preferat să vorbim urât unii despre alții și am uitat că, câștigul de la finalul acestui joc social este irelevant dacă trișăm. Frica de eșec ne tulbură în fiecare zi și țipătul din noi e rezultatul țipetelor din jur. De mici am lăsat garda jos și în sufletul nostru a intrat fiecare sentiment pe care l-am observat la cei mari. Pe ei vrem să-i facem fericiți și facem ceea ce trebuie de fiecare dată. Atâta timp cât vrem să creștem în ochii celor din jur amânăm momente în care putem crește ca ființe. De fiecare dată când merg pe stradă nu mă mai uit la clădiri pentru că mi-e frică să nu cad în gropi comune, în gropi cu gratii.

Mulți văd școala ca pe o etapă de dezvoltare. Înțeleg asta, ți se dezvoltă supraeul și memoria, din păcate nu e suficient doar atât pentru ceea ce urmează să vezi în continuare. Ai intrat în ciclul ăsta cu un gând și ieși plin de gânduri.

Toma Caragiu, Florian Pittiș, Ioana Radu, Adrian Păunescu, Amza Pellea și mulți alții ne-au produs o evoluție prin arta lor. Acum negăm existența multor artiști contemporani și aprecierea vagă o să apară abia după moartea lor. Artiștii stau în lumina reflectoarelor și ne oferă părți din ei. Arta face toți banii, dar banii nu fac artă.

Fugim de familie, fugim de prieteni și fugim de sinele nostru pentru confort. Ucidem pentru confort. Istoria se repetă, dar nimeni nu vede asta pentru că suntem orbiți de aspirații. Ajuns un om de succes o să fii pomenit și apreciat, la fel ca toți ceilalți, după moarte.

Noi stăm în lumină și câteodată ne dăm jos măștile. Pe chipul nostru se poate afla un zâmbet sincer sau lacrimi amare. Ne prezentăm lacrimile prelucrate sau zâmbetele adevărate și așteptăm de multe ori ca și cei din jur să se descopere, dar de foarte multe ori primim jigniri pentru ceea ce suntem, habar n-avem ce să facem ca să fim acceptați în totalitate și cei din jur preferă să poarte mereu o mască. De asta mulți preferă să nu mai stea în lumină și nu își arată chipul. Am intrat în *Lumea lui Trebuie* și respectăm ceea ce ne este impus. Frica de respingere a provocat lipsa iubirii față de ființe și clipe.

Nu vreau să închei, ceea ce voiam să scriu de mult timp, cu o concluzie lipsită de conținut. Deși n-ar trebui să spun asta, mă declar mai impresionată de oamenii care nu se vând zilnic, de acei oameni care mai cred în puterea binelui, chiar dacă nu au citit sute de cărți au o doză mult mai ridicată de umanitate. Ei au păstrat ceea ce mulți își doresc să recapete, anume: spiritul liber, iubirea, demnitatea, blândețea și fericirea. Vreau ca mulți oameni să iasă, la fel ca ei, din *Lumea lui Trebuie*. Să respectăm fiecare ființă și clipă din pură iubire, să scriem pentru că asta ne ajută să înțelegem ceea ce simțim și inocența să ne fie adevărata religie.

Toată experiența acumulată până acum m-a făcut să privesc orice, oricând și sunt gata să trăiesc orice, oricând. Credința într-o divinitate nu te face smerit, banii nu te fac cu adevărat bogat, vârsta nu te face neștiutor sau înțelept, citatele pe care le știi nu te fac inteligent și viața trăită inconștient nu te reprezintă. Mântuirea nu are legătură cu inteligența. Începem cu schimbarea interioară și așa ne deschidem propriii ochi.

Cei patru ani de liceu

Georgiana Nistor, clasa a XII-a F

Patru ani, sute de experiențe pe care nu le voi putea uita niciodată, mii de zile de școală. Când am pășit în acest liceu eram doar niște pui rătăciți care își căutau mama, pe care am găsit-o în prima zi. Doamna dirigintă a fost, este și va fi în continuare mama noastră spirituală care ne-a călăuzit pe acest drum, un drum anevoios cu o grămadă de primejdii în jurul nostru. De la dânsa am învățat să fim corecți, cumpătați și, mai ales, educați din toate punctele de vedere. Pe scurt, am învățat să fim adulți și să ne cârmuim barca prin acest vârtej al anilor.

Îmi aduc aminte atât de clar prima mea impresie privindu-mi noul locșor de educație, aveam senzația că am intrat într-un labirint prin care o să mă rătăcesc și mă bucuram că voi rămâne în el. Aici mi-am întâlnit colegii, mai degrabă prietenii mei cei mai apropiați, aici am început un nou capitol al amintirilor din cartea vieții, capitol pe care îl îndrăgesc și îl voi îndrăgi mereu. Acum scriu aceste rânduri cu un mare regret în suflet, regret pentru sfârșitul acestei perioade de școală pe care pot spune cu mâna pe inimă, că am trăit-o la maxim.

Dragi viitori-seniori-fantastici, noi vă urăm să aveți parte de tot ceea ce am avut noi parte și să vă bucurați de fiecare clipă în care sunteți împreună, să nu uitați niciodată că ați fost liceeni, să încercați tot ceea ce se poate încerca pentru că acum e perioada potrivită. Iar după acești frumoși ani să vă deschideți albumele și să vă aduceți aminte cu drag fiecare clipă pe care ați trăit-o.

Jocurile din curtea școlii, din spatele bibliotecii, să le retrăiți. Am învățat foarte multe de la profesorii noștri, dar, cel mai de preț lucru pe care noi l-am dedus din vorbele lor a fost să profităm de perioada aceasta deosebită pentru că nu se mai întoarce, doar dacă știți voi cum, o mai prelungiți cu un an, știți cu toții la ce mă refer „olimpiada de vară”. Deși, vă doresc din tot sufletul să nu participați pentru că s-ar putea să vă cam taie părinții din „leafă” și nici unul din voi nu vă doriți asta.

Am ajuns să ne fie dor de școală și să ne dorim să dăm timpul înapoi când vedem că a mai rămas puțin timp din drumul nostru prin acest liceu. De ce credeți că ne e dor de liceu? Răspunsul îl veți da chiar voi peste un an sau doi, dar ascultați de profesorii voștri, căci mai târziu vă va părea rău.

Ca orice clasă de a douăsprezecea am fost și noi gălăgioși, am fost și noi „răuți” și uneori nesuferiți cu săracii bobocei care își caută mama, care își caută sprijinul și un drum lin în viață, asta e ritualul, deci, nu ne judecați, fiți cool, ciudați, fiți cum vreți voi să fiți fără să vă pese de ceea ce spune x și y, dar fiți atenți să nu o dați în bară.

Eu încă îmi caut colegii pe oriunde merg, dar de ce? Pentru că am fost o adevărată familie și pentru că ei îmi sunt frați și surori. Vă aduceți aminte, dragi absolvenți, când aducea colegul /colega de bancă mâncare de la tanti Irina de la chioșc? Cu siguranță îi mâncam toată mâncarea și îi spuneam „mersi că ai împărțit cu mine” și ea spunea „ai zis că iei doar o mușcă”, exasperată că i-am lăsat doar o bucățică.

Cu toate acestea, colegii de bancă devin prieteni, confidenți și dușmani în același timp, dar tot se iubesc unul pe celălalt, deși sunt prea orgolioși să își spună asta.

Știți cum curg mesajele pe grupul clasei? Cascadă de mesaje, toate spunând același lucru „avem ceva temă pe mâine?”, dar, inexplicabil, nimeni nu răspunde și încep reproșurile. Spre deosebire de reproșurile de zi cu zi, în această nebuneală a noastră noi avem sentimente puternice unul față de celălalt și ne apeciem și respectăm unul pe celălalt.

Toate aceste calități le-am dobândit de la nimeni alții decât profesorii noștri, de la fiecare am învățat câte ceva: de la doamna prof. Oanță am învățat să empatizăm unul cu celălalt, de la doamna prof. Ilieș am preluat simțul umorului și pozitivismul, de la doamna prof. Colopelnic am învățat să dăruim și să fim buni, de la doamna prof. Lucaci am învățat să credem și să mulțumim mereu pentru ceea ce avem, de la doamna prof. Nodiș am învățat să fim mereu pe fază „gen”, iar de la domnul prof. Voinaghi am învățat să fim mereu corecți și să nu ne furăm pe noi înșine, iar de la domnul prof. Coroian am învățat să gândim mereu logic. Le mulțumim tuturor că au avut răbdare cu noi și că ne-au susținut mereu și au avut încredere în calitățile noastre până la capăt. Doamnei diriginte îi datorăm tot ceea ce am învățat să facem azi și îi datorăm multe mulțumiri și reușite.

ANII DE LICEU

Darian Rad, clasa a XII-a F

Îmi aduc aminte cu drag prima zi de liceu, prima mea întâlnire cu viața de licean. Am fost curios, dar și temător de ceea ce înseamnă liceul. La început nu știam că vor fi cei mai frumoși ani ai adolescenței mele, locul unde îmi voi face o grămadă de prieteni cu care îmi voi construi nenumărate amintiri.

După primul an, îmi doream atât de tare să scap de anii de liceu, să fiu liber dar, acum în clasa a 12-a, nu știu ce să fac ca să mai rămân aici, pentru că, uneori, realizez că acești 4 ani frumoși nu se vor mai întoarce niciodată și aștept cu teamă ziua în care voi ieși de pe ușile liceului și nu mă voi mai întoarce decât, probabil, peste zece ani.

În acești patru ani, am format o familie împreună cu colegii mei. Atât în momentele mai puțin bune cât și în cele fericite am fost alături unii de ceilalți, așa încât, liceul a devenit cea mai frumoasă perioadă. Profesorii de la clasă... oare ce aș putea să spun eu despre dragii mei profesori? Unii mai severi, alții mai blânzi, fiecare în modul său ne-a învățat și educat, ca într-o a doua familie, unde ne întâlneau zi de zi.

Și-acum, dacă uneori mai deranjăm orele, ne cerem scuze. Ne cerem scuze, dragi profesori, pentru toate clipele în care v-am adus la capătul răbdării, dar, aș vrea să știți că a fost doar din cauza sufletelor noastre de copil, temătoare poate, de a trece la următoarea etapă. Cât despre doamna dirigintă... ce om frumos cu suflet blând am avut lângă noi! Îi mulțumim pentru că ne-a fost ca o mamă, mereu luându-ne apărarea și ținând cu noi chiar dacă știa că cei care greșeau eram noi. Mereu o întâlneam cu zâmbetul pe buze și cu o voce caldă care ne îndruma cum știa că este mai bine pentru noi. Vrem să le mulțumim tuturo profesorilor pentru că ne-au ajutat să "ținem" drumul drept.

Aud acum, în ultimele clipe de liceu, elevi din clase mai mici care, îmi spun că ar da orice să fie în locul meu să termine mai repede liceul. Poate anii trecuți, așa eram și eu, dar acum... ce n-aș da să mai pot să stau în acest liceu cu colegii mei! Nu am cum să exprim ce înseamnă această viață de licean! Să fie, oare, momentul maturizării? Să fie momentul în care m-am îndrăgostit prima oară? Oricum, acești ani au fost anii în care am simțit că trăiesc cu adevărat.

De fapt, ceea ce vreau să vă spun, este că, atunci când veți ajunge aici, să profitați cât puteți, și să luați calea cea mai bună pentru a ajunge ce vă doriți.

În timpul ce-a trecut*Răzvan Popșa, clasa a XII-a F*

Se spune că cei mai frumoși ani din viața unui om sunt cei petrecuți în liceu. Și am să vă explic de ce.

Precum în fizică, timpul este o dimensiune a naturii și poate fi văzut ca o măsură a schimbării. În ceea ce ne privește pe noi, timpul, fie că vrem sau nu, ne influențează.

În acești patru ani, liceul devine locul unde îți începi o nouă etapă din viața ta, locul în care intri naiv pentru ca, la părăsirea acestuia, să poți să privești lumea cu alți ochi, încărcat nu doar de știință, ci și cu experiențe și prietenii care vor dura o viață.

Liceul este locul unde îți dezvoltă caracterul, locul în care te regăsești, locul unde felia de pizza și covrigul încălzit este de nelipsit, împreună cu cafeaua de la aparat și pauzele de țigară în spatele bibliotecii, locul unde suntem puși într-un colectiv nefamiliar, ca mai apoi, să legăm niște conexiuni pe viață.

Un elev de liceu trece prin toate etapele fizice și psihice pentru a se maturiza, pe scurt, prin adolescență. În această perioadă, înveți să iubești, să fii iubit, dar și să suferi din pricina aceasta, să crezi tot timpul că ai dreptate, dar, treptat, înveți că nu e așa, având parte de prima deziluzie, îți dai seama ce înseamnă cu adevărat prietenia, dar și trădarea, de cuvintele frumoase pe care le auzi în fața ta și de bârfele de la spatele tău.

Aș vrea să le mulțumesc colegilor și dirigintei și, nu cred că ar fi un clișeu dacă aș susține că îmi sunt ca o a doua familie, pentru că sunt, persoane și persoane, cunoștințe și prieteni, unii m-au ajutat cu sfaturi, alții m-au suportat, dar, cel mai important lucru, este faptul că unii au fost cu mine și la bine (când copiam pe rupte la teste), dar și la rău (când ne rugam de doamna dirigintă să se mai joace și ea cu pixul, încercuind niște absențe, fiind îngăduitoare).

În cei 4 ani de liceu am avut toate tipurile de profesori, profesori care erau severi și stricți, profesori care ne înțelegeau că mai avem și noi nevoie de o pauză, profesori care nu veneau pe la ore (nu că noi am frecvența prea des orele respective, dar, cu fiecare ocazie vom folosi scuza aceasta) și, nu în ultimul rând, profesorii care ne atrăgeau la oră, însă, aceștia erau foarte puțini...

Momente de nostalgie, momente care, atunci, păreau un pericol iminent, acum le privesc și râd... Nu am să uit niciodată sfânta rugăciune pe care o spuneam în fiecare pauză înainte să intru în laboratorul de biologie, așa cum, nu am să uit nici nelipsita cruce pe care o făceam când, profesoara se juca cu atâta cruzime (așa mi se părea atunci!) cu paginile catalogului, la fel cum face și pisica cu prada sa.

În concluzie, anii de liceu ne oferă momentul și locul ideal unde putem să visăm, să dăm frâu liber fanteziilor și să petrecem timp împreună cu persoane care, în memoria noastră, vor rămâne ca niște persoane minunate.

Ani de liceu

Daniel Lorand Revay

Clasa a XII-a... Îmi e greu să cred că deja e pe final! Mă simt nostalgic, îmi aduc aminte de prima zi de liceu, când am realizat că am greșit clasa, și am râs pe tema asta cu un prieten. Prima zi, ziua în care pot spune că am fost inițiat în călătoria asta care m-a adus aici, momentul în care aleg ce vreau să fac cu toate cunoștințele mele. Pare atât de ștearsă, de parcă s-a întâmplat acum mulți, mulți ani.

Nu sunt nici primul, nici ultimul absolvent. Toți venim și plecăm, dar eu sper că mi-am lăsat amprenta undeva, fie că e în liceu, în mintea colegilor sau a profesorilor. Eu am rămas cu multe gusturi, unele dulci, altele amare, iar despre restul, dulci-amărui.

Nu pot spune că în acești patru ani am studiat mereu tot ce m-a interesat. Multe ore au fost pierdute pe materii irelevante din punctul meu de vedere, nu pentru că materiile nu erau utile, dar nu erau utile pentru mine, în particular. Sper ca asta să se schimbe pe viitor. Dacă am concentra timpul pierdut pe tot ceea ce ar conta cu adevărat, am putea muta munții cu ajutorul cunoștințelor noastre.

Am cunoscut niște persoane minunate în acești ani care îmi vor lipsi după ce voi merge înainte în viață. Sfaturile și impactul pe care l-au avut asupra personalității mele m-au făcut o persoană mai bună, și mereu voi purta în mine o bucată din ce am învățat de la ei. Colegi și profesori; primii m-au învățat cum să fiu o persoană mai bună și puternică, iar cei din urmă m-au ajutat să îmi descopăr câteva talente și abilități pe care nici eu nu știam că le aveam.

Viața personală. E un lucru pe care nu îl luăm în considerare de multe ori atunci când vorbim cu colegii sau profesorii. Colegul sau colega aia cu care vorbești din an în Paști – da, are o viață personală de care nu știi, nu ești conștient, dar pentru tine e doar un personaj figurant în povestea ta de 4 ani. Te-ai gândit vreodată la asta? Poate că colegul tău X-ulescu are o zi mai proastă, dar unii profesori nu înțeleg asta și îi pun mai multe greutatea în spate. Am impresia că nu conștientizăm destul că suntem înconjurați de oameni care au un suflet în ei, și îi considerăm ne semnificativi sau nu dăm dovadă de compasiune atunci când e nevoie. Din această cauză, am încercat să nu las viața și problemele personale să se amestece în cele de la școală, dar e aproape imposibil.

Ce amuzant e atunci când trece timpul. La început era ciudată partea cu socializarea. Nu vorbeam foarte mult unii cu alții. Apoi s-au format prietenii care s-au rupt sau rămân pe viață. Grupuri care s-au izolat, sau, cum ne place nouă să zicem, "biseri cuțe". Știi de ce e amuzant? Pentru că uneori, ne ignorăm chiar și colegii cu care împărțim banca. La sfârșitul clasei a XII-a, (aproape) toți plângem că ne va fi dor unora de alții, când sunt cazuri în care am ignorat persoane timp de 4 ani. Eu numesc cazul ăsta "tulburarea de ultim semestru", pentru că mulți sunt neliniștiți și emoțiile preiau controlul.

Apoi apare altă problemă, problema timpului liber. Pentru că în primii ani de liceu ai chiar prea mult timp liber, iar în ultimii prea puțin. Nu există o balanță. Din păcate, a trebuit să renunț sau să îmi limitez unele activități

care îmi plac ca să pot învăța pentru bac. Băgăm elevi în săli de clasă pentru 7 ore pe zi, le mai dăm câteva ore de temă și învățat, apoi ne întrebăm de ce depresia, singurătatea și personalitățile tăioase sunt atât de răspândite.

Mie mi-a plăcut liceul. A fost, și încă mai este, la momentul scrierii, un drum interesant, plin de urcușuri, coborâșuri și gropi. Nu-l voi uita niciodată. M-aș întoarce în timp să îl retrăiesc? Probabil că nu, aș schimba prea multe și nu ar mai exista farmecul amintirii. Dar dacă ar fi o vorbă pe care aș putea să o spun altora, pentru încurajare (fiind o persoană care a trecut prin destule), ar fi un proverb de a lui Shakespeare: "Un laș moare de o mie de ori înainte de moartea sa, dar curajosul simte gustul morții doar o singură dată". E normal să greșești. Fii prieten cu toată lumea și străduiește-te mereu să-ți faci un viitor bun, pentru că îl faci pentru tine. Și ține capul sus! Sau așa mi-a zis frizerul, cel puțin...

Gânduri nostalgice

Mircea Breatrice Cristina, clasa a XII-a G

Mi-am dorit să ajung aici, la acest liceu unde sunt cei mai buni și înțelegători profesori dar și cei mai silitori elevi. M-am bucurat de tot ce am găsit aici și mi-e teamă să le enumăr, fiindcă aş putea uita ceva, însă omenia și înțelegerea de care m-am bucurat nu o pot uita.

Mică, eram foarte timidă, dar sunt și acum, aveam nevoie de sprijin și înțelegere să mă pot acomoda și pentru aceasta le mulțumesc tuturor celor din jur.

Liceul nostru are o tradiție, un renume și m-am străduit și eu să fiu acolo, să mențin, după puterile mele standardele colegiului. Uneori am reușit, alteori mai puțin, însă am câștigat foarte mult și cei ce m-au învățat îmi vor rămâne în suflet.

Poate că nu am fost mereu la cotele cerute, însă am fost mereu respectuoasă și recunoscătoare tuturor profesorilor care mi-au arătat atâta înțelegere și prietenie.

Îmi doream un liceu unde elevii să fie serioși, mai puțin gălăgioși și foarte buni la învățătură. I-am găsit aici și le mulțumesc pentru plăcuta companie, atitudine pozitivă și bun-simț.

Doream profesori buni și omenoși. I-am găsit aici, la Colegiul Național „Dragoș Vodă” și le mulțumesc. Dumnealor mi-au fost cu adevărat alături, m-au ajutat să mă formez, să acumulez informații, să pot spera la un viitor bun.

Aș dori să fac ceva deosebit în viață, încât toți profesorii și colegii să fie mândri de mine, acesta fiind un mod de a spune „Mulțumesc”.

Liceul va rămâne în mintea și în sufletul meu pentru totdeauna, nimic nu poate șterge din mintea mea acești patru ani grozavi, cu zile mai grele dar și multe, multe zile foarte frumoase, încărcate cu amintiri.

Rămâi cu bine, dragul meu liceu, să ai grijă de toți cei care îți vor călca pragul, dă-le și lor aripi să zboare spre un viitor minunat.

Amintiri

Almași Cristina, clasa a XII-a G

Acum, în pragul terminării celor patru ani petrecuți în acest liceu, îmi vin în minte momente din trecut, chiar înainte de înscrierea la liceu, când eram întrebată de toate rudele și vecinii: „Unde vrei să dai mai departe?” iar eu răspundeam mândră: „La Dragoș Vodă” și nu am regretat niciodată această alegere. Da, recunosc că, în unele momente, cu nervii întinși la maxim, îmi venea să renunț, dar nu am avut niciodată atâta (rea)voință. Deoarece, oricât de prost m-as fi simțit în momentul respectiv, momentele frumoase și prietenii legate cântăresc mai mult în ochii mei.

Aici am întâlnit oameni minunați, de la elevi, la profesori, până la personalul de serviciu. Peste 10 ani am să mă întorc cu drag aici, retrăind cu nostalgie fiecare sentiment care m-a încercat de când am pus prima dată piciorul în clasă, fiecare ceartă cu colegii sau mustrare a profesorilor, prima dragoste și prima criza adolescentină; toate acestea le-am trăit în interiorul acestui liceu, făcându-mi zilele frumoase.

Nyiri Alexandra Noemi, clasa a XII-a G

Despre perioada petrecută la Colegiul Național „Dragoș Vodă” pot spune că a fost una de intensă dezvoltare personală. Aceasta, în mare parte, datorită colectivului care, pe tot parcursul, a constituit o permanentă încercare, dar și o sursă de sprijin și inspirație. Aici am întâlnit prima mea dragoste (cîntul) datorită colegelor mele, care citeau și ele. Tot în acești patru ani am descoperii și ceea ce înseamnă un prieten adevărat.

Deși la început a fost greu să recunosc, am realizat că efortul profesorilor de a mă ajuta a fost de un real folos. Chiar dacă unele dintre criticile lor mi-au părut usturătoare, în momentul de față sunt recunoscătoare pentru ambiția pe care au stârnit-o în mine.

În concluzie, liceul pentru mine a fost o experiență cu un amalgam de trăiri furtunoase datorită cărora am realizat importanța sprijinului reciproc.

Renastere - Berindea Melania

Mare de amintiri - Berindea Melania

Rezultate la concursurile și olimpiadele școlare

NR CRT	NUME PRENUME	PRENUME	CLASA	PROF. ÎNDRUMĂTOR	CALIFICAT LA
1	Rapolți	Daria Elena	a X-a B	Lozbă Raluca	Olimpiada de Limba și Literatură Română
2	Panco	Cristina	a XII-a B	Andrasciuc Gheorghe	Olimpiada de Limba și Literatură Română
3	Bandrea	Andrei Lucian	a IX-a G	Colopelnic Luminița	Olimpiada de Limbi Romanice – Limba Franceză
4	Mihnea	Adriana Maria	a X-a B	Colopelnic Luminița	Olimpiada de Limbi Romanice – Limba Franceză
5	Cotărlan	Godrin	a XII - A	Lozbă Raluca Loredan Bedean	Olimpiada Națională de Lingvistică
6	Furtos	Patricia	a VII - a	Andrasciuc Dana Mihu Amalia	Olimpiada Națională de Lingvistică
7	Gali	Anna Sara	a XII-a E	Pesek Beatrice	Olimpiada de Limbi Romanice – Limba Italiană
8	Pop	Alexandra Ioana	a XI-a D	Pesek Beatrice	Olimpiada de Limbi Romanice – Limba Italiană
9	Ciocan	Flaviu Radu	a XII-a E	Pesek Beatrice	Olimpiada de Limbi Romanice – Limba Italiană
10	Tâmaș	Crina	a XI - a E	Andrasciuc Gh. Andrasciuc Dana Vida Flaviu	Concursul pe bază de portofolii - Cultură și Civilizație în România
11	Belea	Anamaria	a x-a D	Andrasciuc Gh. Andrasciuc Dana Vida Flaviu	Concursul pe bază de portofolii - Cultură și Civilizație în România
12	Vida	Flavia	a X-a B	Andrasciuc Gh. Andrasciuc Dana Vida Flaviu	Concursul pe bază de portofolii - Cultură și Civilizație în România
13	Ferțați	Marian	a XII-a A	Codrea Elvira	Olimpiada de Limba Rusă
14	Iurcuț	Maria	a XII-a E	Codrea Elvira	Olimpiada de Limba Rusă
15	Bout	Maria Miroslava	a XI-a D	Herea Aurelia Maria	Olimpiada de Limba Rusă
16	Firisceac	Mihaela Delia Petruța	a XI-a G	Herea Aurelia Maria	Olimpiada de Limba Rusă
17	Felic	Gheorghe	a X-a G	Herea Aurelia Maria	Olimpiada de Limba Rusă
18	Herbil	Anastasia	a VII-a A	Ilieș Gabriela	Olimpiada de Limba Engleză
19	Vălean	Mara Raluca	a X-a B	Kosztelnik Oana	Olimpiada de Limba Engleză
20	Tomșa	Oana Bianca	a XII-a A	Rus Valeria	Olimpiada de Limba Engleză
21	Stepan	Dacian Marian	a XII-a A	Bedeoan Loredana	Olimpiada Națională de Matematică
22	Mujdar	Milan	a IX-a B	Giurgi Vasile	Olimpiada Națională de Matematică
23	Țiplea	Ștefan Alexandru	a XI-a A	Giurgi Vasile	Olimpiada Națională de Matematică
24	Herbil	Anastasia	a VII - a	Mih Vasile	Olimpiada Națională de Fizică
25	Lazăr	Laurențiu	a X - a B	Ilieș Oana Alina	Olimpiada Națională de Fizică
26	Treista	Ioana Georgiana	a X - a B	Ilieș Oana Alina	Olimpiada Națională de Fizică
27	Godja	Adrian Ionuț	a IX-a D	Tivadar Cornel	Concursul „Adolf Haimovici”-etapa națională
28	Bogdanovici	Mariana Andreea	a X-a D	Tivadar Cornei	Concursul „Adolf Haimovici”-etapa națională
29	Godja	Adrian Ionuț	a IX-a D	Mihalca Doinița	Olimpiada Națională de Chimie
30	Roșu	Alexandru	a X-a A	Enache Nița Mihalache Geta	Olimpiada Națională de Chimie
31	Sima	Alin	a IX-a A	Grigor Ana Aurora	Olimpiada Națională de Biologie
32	Drăguș	Andreea Carmen	a XI-a A	Iuga Nicolae	Olimpiada Națională de Științe Socio-Umane - Economie

Rezultate la concursurile și olimpiadele școlare

33	Grigor	Mihai	a VII-a	Mițitean Ionuț	Olimpiada Națională de Religie Greco-Catolică
34	Codrea	Rafael	a XI-a A	Mițitean Ionuț	Olimpiada Națională de Religie Greco-Catolică
35	Iurca Berciu	Darius Eduard	a X-a A	Hotea Cornelia	Concurs ACADNET- etapa națională
36	Vidroiu	Răzvan Andrei	a XII-a A	Burcuș Andrea	Concurs ACADNET- etapa națională
37	Florea	Vasile Alexandru	a VI-a A	Mihu Amalia	Olimpiada Națională de Informatică
38	Moiși	Samuel Emanuel	a VIII-a A	Burcuș Andrea	Olimpiada Națională de Informatică
39	Mujdar	Milan	a IX-a B	Roșca Ovidiu	Olimpiada Națională de Informatică
40	Lazăr	Laurențiu	a X-a B	Bodnariuc Dănuț Costin Bianca	Olimpiada Națională de Informatică
41	Teglaș	Bogdan Ioan	a X-a B	Bodnariuc Dănuț	Olimpiada Națională de Informatică
42	Treista	Ioana Georgiana	a X-a B	Bodnariuc Dănuț Costin Bianca	Olimpiada Națională de Informatică
43	Țiplea	Ștefan Alexandru	a XI-a A	Boboșan Raluca Roșca Ovidiu	Olimpiada Națională de Informatică
44	Cotărian	Codrin	a XII-a A	Burcuș Andrea Roșca Ovidiu	Olimpiada Națională de Informatică
45	Rodila	Rareș Andrei	a VIII-a A	Fangli Anton	Baschet- Băieți-Gimnaziu
46	Mircea	Bogdan Florin	a VIII-a A	Fangli Anton	Baschet- Băieți-Gimnaziu
47	Mintău	Andrei Cătălin	a VIII-a A	Fangli Anton	Baschet- Băieți-Gimnaziu
48	Pop	Florin Ioan	a VIII-a A	Fangli Anton	Baschet- Băieți-Gimnaziu
49	Pituc	Raul Laurențiu	a VIII-a A	Fangli Anton	Baschet- Băieți-Gimnaziu
50	Bota	Tudor Răzvan	a VII-a A	Fangli Anton	Baschet- Băieți-Gimnaziu
51	Pop	Paul Claudiu	a VI-a A	Fangli Anton	Baschet- Băieți-Gimnaziu
52	Fonta	Andrei Ionuț	a VI-a A	Fangli Anton	Baschet- Băieți-Gimnaziu
53	Stan	Luca Andrei	a VI-a A	Fangli Anton	Baschet- Băieți-Gimnaziu
54	Vaida	Alexandru Dumitru	a V-a A	Fangli Anton	Baschet- Băieți-Gimnaziu
55	Albu	Ciprian Florin	a X-a G	Kosztelnik Emil	Baschet-Masculin -Licee
56	Dunca	George Raul Michael	a X-a B	Kosztelnik Emil	Baschet-Masculin -Licee
57	Pop	Cosmin Petru	a X-a E	Kosztelnik Emil	Baschet-Masculin -Licee
58	Zoltan	Erik	a XII-a B	Kosztelnik Emil	Baschet-Masculin -Licee
59	Fenici	Erik David	a XII-a C	Kosztelnik Emil	Baschet-Masculin -Licee
60	Alexandru	Cristian	a XI-a B	Kosztelnik Emil	Baschet-Masculin -Licee
61	Kracz	Mihaly Anton	a XI-a B	Kosztelnik Emil	Baschet-Masculin -Licee
62	Șandor	Matei Adrian	a XI-a B	Kosztelnik Emil	Baschet-Masculin -Licee
63	Ardelean	Rareș Cătălin	a XI-a E	Kosztelnik Emil	Baschet-Masculin -Licee
64	Iuga	Alin Lucian	a XII-a G	Kosztelnik Emil	Baschet-Masculin -Licee
65	Mintău	Andrei Cătălin	a VIII-a A	Fangli Anton	Șah
66	Pontoș	Silviu Andrei	a VIII-a A	Fangli Anton	Șah
67	Rodilă	Rareș Andrei	a VIII-a A	Fangli Anton	Șah
68	Trifoi	Mihaela Ioana	a VIII-a A	Fangli Anton	Șah
69	Covrig	Larisa	a IX-a B	Fangli Anton	Șah
70	Csurka	Lorand	a XI-a B	Fangli Anton	Șah

Clasa a XII-a A

Diriginte,

prof. *Boboșan Ovidiu*

BIBOL CĂTĂLIN ANDREI
 BLEDEA DRAGOȘ IOAN
 CODREA ANTONIO VLĂDUȚ
 COTĂRLAN CODRIN
 DICU DAN ALEXANDRU
 FERȚADI MIHAI MARIAN
 GRIGOR OANA MARIA
 HOAMEA VANESSA MIHAELA
 HODOR ALEXANDRU
 HOJDA ALEXANDRU
 IOANEȘ GABRIEL
 LAZARCIUC NICOLA DENISA
 LUMEI FULVIA CARINA
 MANU ADRIAN
 MERZA-BÎRLEA GIORGIANA
 RAFAELA
 MIH MARA IOANA
 MOISUC ANA DORIS
 MORAR PETRU
 MUJ FLORIN MARIAN
 ONIȘA BIANCA MARIA
 PETROVAN CLAUDIA MARIA
 POP ALEXANDRU DANIEL
 PUICAR EUGEN MIHAI
 PUICAR OANA MIHAELA
 SERDENCUIUC PAULA CĂTĂLINA
 STEPAN DACIAN MARIAN
 SZEBENI EMIL EDUARD
 TĂUT ADELA CLAUDIA
 TOMOIAGĂ RADU
 TOMȘA OANA BIANCA
 ȚIPLEA IONUȚ
 VIDROIU RĂZVAN ANDREI
 VRAJA IOANA DENISA
 ZELENSKY BIANCA

Clasa a XII-a B

Diriginte,

prof. *Groza Ioan*

APAN LETIȚIA TEODORA
 BATIN IONICĂ GABRIEL
 BENCIC SZILARD DAVID GEZA
 BERCI IOAN SIMION
 BERCI MARIA CARLA
 BERINDEA MELANIA
 DUNCA DENISA MIHAELA
 DUNCA OANA PATRICIA
 GIURGI ANCUȚA
 GRIGOR ANAMARIA IOANA
 GRIGOR PETRU DANIEL
 MARINCA BIANCA IOANA
 MARIȘ OANA CRISTINA
 MIHALCA SANDRA MARIA
 OROS CAMELIA LAVINIA
 OȘAN DENISA MIHAELA
 PANCO CRISTINA
 PASERE DARIUS IONUȚ
 PLEȘ ADELINA MARIA
 RAKOȘ SZINTIA ANDREA
 SIMION ANDREEA RALUCA
 SZEKELY VIVIEN ANTONIA
 TĂMAȘ MARIA SIMONA LAVINIA
 VRAJA MARIAN DORU
 WILAND NATALIA
 ZOLTAN ERIK
 ZUBAȘCU OANA MARIA

Clasa a XII-a C

Diriginte,

prof. *Tivadar Ioan*

ARDELEAN ȘTEFAN DAVID
 BALTĂ ALEXANDRA MARIA
 BÂRLEA NICU ALEXANDRU
 CHIRAL ECATERINA MELINDA
 CHIS ELENA ANDREEA
 CSISZAR ANTONIA CRISTINA
 CUDRICI IOAN
 DRIMUȘ LAVINIA BIANCA
 FORNVALD ERIK DAVID
 GRIGOR CASIAN
 HOTEA DRAGOȘ IONUȚ
 ILEȘ RAUL SIMI
 ILIEȘ IOAN LUCIAN
 IONCU MIHAELA
 MICULESCU ȘTEFANIA MARIA
 MIH ANDREI VASILE
 MÎNDRU ALEXANDRU DAVID
 MOLNAR DAVID LASZLO
 NEGREA RALUCA MITRUȚA
 PUȚ ANTON
 ROMAN DENISA BIANCA
 ȘTEȚCA PATRICIA REBECA ELENA
 ȚUDIC VASILE
 VÎRSTA ROXANA MIRABELA
 VRAJA VLAD ALEXANDRU

Clasa a XII-a D

Diriginte,
prof. Mihalca Doinița

BALEA IOANA ALEXANDRA
BLEDEA GHEORGHE BOGDAN
BOBOTA GEORGIANA MARIA
BOCICOREC IOAN OVIDIU
CRASUC ANDREEA
GRIGOR ANDREEA DIANA
HÎRB IOANA ALINA
KEZAN DENISA MIHAELA
MARINA VITALIY
MIHAI ELEONORA ANDREEA
MUNTEAN CRINA LARISA
NEACȘU ANDREI ROMEO
ONA MARA DIANA
OPRIȘ ANDREAS EMANUEL
ORZA MIHAELA ANAMARIA
PETRAN GABRIELA MARIA
PINTILIE GEORGIANA DENISA
POP ANDREEA FLOAREA
POP LAVINIA MARIA
POP MARIA ADRIANA
RAȚ ALEXANDRA IULIANA
SIMIONCA ȘTEFANIA DANA
ȘERBA LUCIA MARIA
TOMOIAGĂ IULIA MARINA
ȚUDIC ADINA
ȚUDIC ANDREEA CORNELIA
ȚUDIC DIANA
URDA CRINA LIDIA
VENGER ADINA LILIANA

Clasa a XII-a E

Diriginte,
prof. Bîrsan Ioana

APOSTOL LUMINIȚA ANTOANETA
ARDELEAN GEORGIANA
BACHMAN ASTRID ANDREEA
BLEDEA SEBASTIAN MIHAI
BOBOȘAN ANA DIANA
BOROICA FLORINA
BOTIZAN ADRIANA
BULUBAȘA MIRUNA CARLA MARIA
CĂRUNTU ALEXANDRA ANDREEA
CIOCAN FLAVIU RADU
COLOPELNIC DARIUS NICOLAE
GABOREAN GEORGIANA ANDREEA
GALL ANNA SARA
GHERHEȘ MARIA CRISTINA
GIURGI MARIA
GODENCA MARIANA ANCUȚA
GODJA GEORGE ALEXANDRU
GORZO ANUȚA NĂSTACA
GRIGOR DELIA ALEXANDRA
HOTEA MARIA MANUELA
IUGA ARMIN IONUȚ
IURCUȚ MARIA
MOIȘ IASMIN MIHĂIȚĂ
MUREȘAN MATEI VASILE
NEMEȘ IOAN VASILE
NICORICI SIMINA DENISA
PAȘCA ROMINA MARIA
PETROVAI ANDREEA MARIA
POPADIUC MARIANA
ROȘCA IOANA
SIMA IRINA IOANA GEORGIANA
TINCU IONUȚ ADRIAN
ȚIPLEA ARIANA CALINA
UNGUR ROXANA

Clasa a XII-a F

Diriginte,
prof. Burcuș Andrea

BATIZI EVELIN
BĂLIN MIHAELA
BERCI ROXANA
BLEDEA BIANCA CARMEN
BODNARUC MIHAI
BOTIȘ MARIA LARISA
BRÎNZANIUC CARINA VASILICA
CATRINEȚ AMALIA DENISA
CIOCOTIȘ VASILE
COCIAN GABRIELA CRINA
CODREA IOAN GHEORGHE
COMAN ANDREI
COSTINAR BIANCA MIRELA
DANCI MĂDĂLINA ANIȚA
DOROBANȚU MONICA
LĂCRĂMIOARA DRAGOȘ
BIANCA ANDREA
FETICO ROȘȚVITA SARA
GRAB CARINA ANDREEA
HRENIUC ANNAMARIA
LAVICZA ANDREEA VASILICA
MĂRGINEAN BIANCA ALINA
NAN LENUȚA
NISTOR ANDREEA SORINA
NISTOR GEORGIANA MĂDĂLINA
NYIKORA LUDWIG
OȘAN ANDREI VASILE
POIENAR IOANA VIOLETA
POP DIANA OANA
POPȘA RĂZVAN ANDREI
PRODAN DELIA MARIA
RAD DARIAN RADU
REVAY LORAND DANIEL
UNGUR IOANA
ZAHARIE ALEXANDRA ANDREEA

Clasa a XII-a G

Diriginte,
prof. Coroian Sandu

ALMAȘI ADRIAN
ALMAȘI CRISTINA MARIA
ARBA ADRIAN CĂTĂLIN IOAN
ARDELEAN IOAN GABRIEL
AXIUC IRINA
BOICIUC VASILE
CHINDRIȘ ADRIAN DUMITRU
CHINDRIȘ MARIANA LENUȚA
CICEU GHEORGHE FLORIN
COSTIN MARIUS CRISTIAN

COVACI MĂDĂLINA VASILENA
CREȚ DENISA CLAUDIA
DUBEI BIANCA NICOLETA
FEDENIUC ILEANA IOANA
GAMPE MIRCEA ANTON
GHERMAN ALEXANDRA MARIA
HOTICO IOANA
ILIEȘ MITRUȚ
IUGA ALIN LUCIAN
LAURIUC ROVENA TIMELA
MAIER MARIUS ADRIAN
MIHAI VLĂDUȚ ILIE
MIRCEA BEATRICE CRISTINA

NYIRI ALEXANDRA NOEMI
ONCEA ADINA ANITA
ONCEA GEORGY TEMOFIE
OPRIȘAN MARK ALEXANDRU
PETREUȘ IOANA
POP GRIGORE
ȘTEȚ CLAUDIA MĂLINA
TĂMAȘ GHEORGHE IONUȚ
TOMȘA FLORIN
ȚUNEA MARILENA LILIANA
VARGA DENISA ANDREEA

